the book is owned by kaii@geocities.com (member #27);
typed to Word Document by kaii@geocities.com;
converted to PDF format by Webmaster

This PDF file is intended for educational purpose and private use only. Our goal is to promote SamGler to all walks of life and to memorize Por Intarapalit, one of the greatest writers in Thai fiction history.

Webmaster (07/04/98)
apinunw@iname.com
SamGler Reading Society
http://members.tripod.com/~threers or http://3gler.home.ml.org

จอมเบ่ง

ป.อินทรปาลิต

วันนั้นเป็นวันอาทิตย์

หลังจากอาหารเช้าผ่านพ้นไปแล้ว เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ คุณหญิงวาด พร้อมด้วย นันทา ประภา, ประไพ และนวลลออก็พากันออกจากบ้าน "พัชราภรณ์" โดยบูอิคเก๋งสีฟ้ามุ่งตรงไปสถานตากอากาศบางปู คุณหญิงวาดสนใจและชอบดูลีลาศมาก ท่านบอกว่าการเต้นรำแบบใหม่ แซมบ้า กัวราช่า จิตเตอร์บัตอะไรเหล่านี้ดูไม่เบื่อ เพราะการเต้นเขาทำกระตุกเข้ากระตุกออกเหมือนกับเป็นอัมพาต บางทีก็สะอื้นหน้าสะอื้นหลังเหมือนถูกถีบ ท่านไปดูที่บางปูหนเดียวติดใจเลยไปบ่อยๆ

เมื่อแมวไม่อยู่หนูก็ระเริง

๔ สหายกับเจ้าคุณปัจจนึกฯ และเจ้าแห้วใช้เวลาว่างซ้อมดนตรีไทยกันในห้องโถงชั้นล่าง ต่างเทียบสายลองเสียงอู้อี้ลั่นไปหมด ก่อนที่จะเริ่มต้นบรรเลงเพลงแรก

กิมหงวนรับหน้าที่สีซอด้วง นิกรเป่าขลุ่ย พล พัชราภรณ์ตีขิม ดร.ดิเรกสีไวโอลิน เจ้าคุณปัจจนึกฯ สีซออู้ เจ้าแห้วตีโทนรำมะนา ขณะที่กำลังรอคนไปเอาฉิ่งคือละม่อมสาวใช้เก่าแก่ของ "พัชราภรณ์" ซึ่งเจ้าคุณปัจจนึกฯ ใช้ให้ไปขอยืมฉิ่งที่บ้านพระประกอบฯ เพื่อนบ้านใกล้เคียง

เมื่อเทียบสายลองเสียงเสร็จเรียบร้อย ก็นั่งคุยกันไปพลางๆ และเรื่องที่สนทนากันก็คือเรื่องที่เกี่ยวกับดนตรีนี่เอง

เจ้าคุณปัจจนึกฯ ว่า "ศิลปะของชาตินั้นเป็นสิ่งที่ควรสงวนรักษาไว้อันเป็นการแสดงถึงวัฒนธรรมประจำชาติ แต่เป็นที่น่าเสียใจยิ่งที่ดนตรีไทยเรานับวันจะเสื่อมสูญไปทุกๆ ที เพราะหนุ่มสาวสมัยนี้มีความสำคัญผิดอย่างมหันต์ เข้าใจว่าดนตรีไทยล้าสมัยฟังไม่เพราะหู ใครเล่นดนตรีไทยคนนั้นเปิ่น"

พลเห็นพ้องด้วย

"เป็นความจริงครับ คุณอา ถ้าหากว่าไม่มีกรมศิลปากรแล้ว ดนตรีไทยเดิมของเราก็จะต้องสูญหายไปในอนาคตอันใกล้นี้ นี่เพราะกรมศิลปากรยังช่วยฟื้นฟูรักษาไว้"

ดร.ดิเรกหัวเราะหึๆ

"ความจริงเพลงไทยฟังไม่เพราะเลยครับสู้เพลงสากลไม่ได้"

เสี่ยหงวนหยิบขลุ่ยที่วางอยู่ข้างๆ ยกขึ้นฟาดกบาลนายแพทย์หนุ่มดังโป๊ก

"นี่แน่ะ เป็นไทยดูหมิ่นไทยใช้ได้หรือวะ เพลงไทยของเรานี่แหละฟังกล่อมรื่นหูกว่าเพลงสากลเป็นไหนๆ"

เจ้าคุณปัจจนึกฯ ยิ้มให้เสี่ยหงวนด้วยความพอใจ

"เขาไม่ได้ว่าดนตรีสากลเลวกว่าดนตรีไทย อาหมายความแต่เพียงว่า ดนตรีไทยเป็นศิลปะเป็นวัฒนธรรมของชาติ เราคนไทยจะต้องรักษาไว้อย่าให้สิ้นสูญ คนไทยควรจะเล่นดนตรีไทยได้บ้าง"

นิกรพูดขึ้นบ้าง

"ผมขอสดุดีท่านอธิบดีกรมโฆษณาการในเรื่องนี้ ที่ท่านเป็นคนหนึ่งที่สนับสนุนเชิดชูดนตรีไทย"

เจ้าคุณปัจจนึกฯ หัวเราะ

"อ๋อ คุณหลวงสาทฯ น่ะเรอะ ท่านสีซออู้อยู่ในเกณฑ์ดีทีเดียว"

ทันใดนั้นเอง นายภควานจันทร์ แขกยามเก่าแก่ของบ้าน "พัชราภรณ์" ก็สะพายกลองแขกเดินยิ้มกริ่มเข้ามาในห้องโถง ๔ สหายกับเจ้าคุณปัจจนึกฯ และเจ้าแห้วพากันมองดูเป็นตาเดียว บาบูทรุดตัวนั่งขัดสมาธิบนพรมปูพื้น ยกมือไหว้เจ้าคุณปัจจนึกฯ

"นมัสการครับ อีนี้ผมทราบว่ามีการเล่นดนตรีกัน ผมขอเล่นด้วยนะครับ"

พลหัวเราะก้าก

"เล่นยังไงกันวะ พวกข้าเล่นดนตรีไทย ไม่ใช่ดนตรีแขก"

"โอ๋-ทำมะไร๋เล่นไม่ได้ แขกกับไทยไม่ใช่อื่นไกลพี่น้องกันน่ะ อีนี้ผมเป็นคนร้องเพลงเอง"

ครั้นแล้ว โดยไม่มีการขอร้อง เจ้าบังก็เริ่มต้นตีกลองและแหกปากหลับหูหลับตาร้องเพลงเสียงลั่นบ้าน

เจปะก๊ารายำนิราฮ่า

อาโฮนาชิมาบา---

"เฮ้ย!" เจ้าคุณปัจจนึกฯ ตะโกนสุดเสียง เจ้าบังหยุดร้องและหยุดตีกลองทันที ยิ้มแห้งๆมองดูท่านเจ้าคุณอย่างเกรงกลัว "ไปๆๆ อย่ามารุ่มร่ามที่นี่ แหม-อ้าปากร้องเสียจนแลเห็นลิ้นไก่"

บาบูหน้าจ๋อย

"อีนี้ผมเล่นด้วยคนไม่ได้หรือครับ"

"เล่นยังไงโว้ย" เจ้าคุณเอ็ดตะโรแล้วหัวเราะ "เพลงไทยสู้เพลงแขกได้รึ แกตีกลองซอยยิกยังงี้ใครจะไปเล่นกับแกได้"

นิกรเอื้อมมือกระตุกหางหนูเจ้าบัง

"ไปเสียดีๆ ไป เดี๋ยวจะโดนเตะ"

บาบูภควานจันทร์บ่นพึมพำเป็นภาษาแขก อุ้มกลองลุกขึ้นเดินส่ายหน้าออกจากห้องโถง พอดีละม่อมเดินสวนทางเข้ามา สาวใช้ทรุดตัวนั่งคลานมาที่วงดนตรี วางฉิ่งลงบนพรมปูพื้น

"อ้าว" เจ้าคุณปัจจนึกฯ อุทาน "อีกข้างหนึ่งล่ะ"

ละม่อมหน้าตื่น

"ต้องการทั้ง ๒ ข้างหรือเจ้าคะ"

"บ๊ะแล้ว..." ท่านเจ้าคุณครางอย่างหัวเสีย "เอามาข้างเดียวจะตีตะหวักตะบวยยังไงกันโว้ย แหม-ทำไมเซ่อยังงี้นะ นังม่อม"

"ท่านก็ไม่บอกนี่เจ้าคะว่าต้องการทั้ง ๒ อัน"

ดร.ดิเรกอดหัวเราะไม่ได้

"ไปอีกครั้ง ละม่อม ไปขอยืมมาอีกอัน ฉิ่งน่ะต้องมี ๒ อันถึงจะดังรู้ไหม เร็ว-รีบไป เสียเวลารอคอยแกนานแล้ว"

สาวใช้ลุกขึ้นเดินออกไปจากห้องโถง เสี่ยหงวนพูดกับคณะพรรคของเขา

"เอาโว้ย ซ้อมกันไปพลางๆ ไม่ต้องมีฉิ่งก็ได้"

ต่างหยิบเครื่องดนตรีของตนขึ้น ท่านเจ้าคุณพยักหน้ากับกิมหงวน

"โหมโรงตามระเบียบ เอาเพลงอะไรดีล่ะ ไอยเรศเป็นยังไง"

กิมหงวนสั่นศีรษะ พูดเสียงยานคาง

"ก่าว..."

พลว่า "เยี่ยมวิมานหรือกระแตไต่ไม้ก็ได้โว้ย"

อาเสี่ยไม่เห็นพ้องด้วย

"เล่นเพลงเพราะๆ ให้ชาวบ้านลุกขึ้นยืนฟังดีกว่า"

"เพลงอะไรวะ" เจ้าคุณถาม

"ข่าววอชีครับ ใครได้ยินเข้าก็ต้องรีบลุกขึ้นยืนตรง"

เจ้าคุณปัจจนึกฯ จุ๊ย์ปากจิ๊กจั๊ก ยื่นซออู้ให้เสี่ยหงวน

"เฮ้ย-ส่งซอด้วงมานี่ แกสีซออู้ก็แล้วกัน มืออย่างแกเรียกว่าพอไปวัดไปวาได้เท่านั้น อย่าสีซอด้วงเลย เพราะซอด้วงเป็นหลักของดนตรีไทย"

เสี่ยหงวนรับซออู้มา แล้วส่งซอด้วงให้ท่าน

"เอาเถอะครับ โหมโรงเพลงอะไรแล้วแต่คุณอาเถอะ พวกผมพอตามไปได้ทุกเพลง ถึงแม้นานๆ เล่นที ก็ยังจำได้"

ท่านเจ้าคุณเริ่มสีเพลง "มะลิเลื้อย" ทันที ซึ่งเป็นเพลงโหมโรงเก่าแก่ นิกรเป่าขลุ่ยเพลงไอยเรศ ดร.ดิเรกสีไวโอลินเพลงจรเข้หางยาว เสี่ยหงวนสีซออู้ตามดิเรก พล พัชราภรณ์ตีฆิม เพลงเดียวกับเจ้าคุณปัจจนึกฯ ล่อกันเละ ฟังไม่รู้ว่าเป็นเพลงอะไร เจ้าแห้วลอยหน้าลอยตาตีโทนรำมะนาอย่างครึกครื้น

เจ้าคุณปัจจนึกฯ หยุดสีซอกลางคัน ท่านโมโหจนหน้าเขียว ยกซอด้วงฟาดลงบนพื้นห้องดังโครม ซอด้วงคันงามแหลกละเอียดเป็นจุล การบรรเลงดนตรีของคณะ ๔ สหายหยุดชะงัก

"อย่าเล่นมันเลย" ท่านเจ้าคุณพูดอย่างเดือดดาล

"มีอย่างหรือวะ เล่นกันคนละเพลง อย่าว่าแต่คนจะฟังได้เลย หมามันก็ไม่อยากฟัง"

นิกรยิ้มแห้งๆ

"ก็คุณพ่อเอาเพลงตั้งแต่ครั้งกรุงยังไม่แตกมาเล่นใครจะไปเล่นได้ล่ะครับ ผมเป่าขลุ่ยเพลงไอยเรศกลบ ก็เพื่อให้คุณพ่อเปลี่ยนมาเล่นเพลงไอยเรศจะได้ไปกันได้"

เจ้าคุณปัจจนึกฯ ค้อนขวับ หันมาทำตาเขียวกับเสี่ยหงวน

"แล้วแกเสือกเล่นเพลงจรเข้หางยาวทำไม"

กิมหงวนหัวเราะ

"ก็หมอดิเรกมันนั่งอยู่ข้างๆ ผม มันสีเพลงจรเข้หางยาวเข้าหูผมผมก็เอากับมันซีครับ"

ท่านเจ้าคุณมองนายแพทย์หนุ่มอย่างเคืองๆ

"ใครบอกให้แกสีเพลงจรเข้หางยาว"

ดิเรกยิ้ม

"ไม่มีใครบอกหรอกครับ ผมสีเอง แล้วผมก็สีเพลงนี้ได้เพลงเดียวเท่านั้น ผมบอกคุณพ่อแล้วว่าผมเล่นไม่ได้ คุณพ่อก็คะยั้นคะยอให้ผมคอยตามเขาไป"

เจ้าคุณปัจจนึกฯ พยักหน้ากับพล

"แกคนเดียวเท่านั้นที่เล่นเพลง 'มะลิเลื้อย' ได้ นี่แหละพึงเห็นเถอะว่า อีกไม่ช้าดนตรีไทยเราจะต้องสูญสิ้นไปจากโลกอย่างแน่นอน ซอด้วงรูปร่างมันเป็นยังไงก็จะไม่มีใครรู้จัก"

อาเสี่ยกระเซ้า "คุณอาฟาดมันเสียแหลกหมด คนรุ่นหลังจะรู้จักได้ยังไงกันละครับ"

เจ้าคุณยกมือชี้หน้ากิมหงวน

"อย่ายั่วนา เดี๋ยวพ่อเตะเอาง่ายๆ จะว่าไม่บอก"

กิมหงวนชักฉิว กล่าวกับเพื่อนเกลอของเขา

"เฮ้ย-เราเล่นกันต่อไปโว้ย ไม่ต้องมีซอด้วงยังได้ กันเป็นผู้นำเอง สมมุติว่าเราเล่นเพลงโหมโรงแล้ว ทีนี้ก็เล่นพม่า ๕ ท่อน ออกพม่าเห่"

นิกรหัวเราะ

"พม่า ๕ ท่อนมันจะเพราะหรือ เอาพม่าขายยาหม่องดีไหม?"

อาเสี่ยเขกกบาลนายจอมทะเล้นดังโป๊ก

"เพลงตะหวักตะบวยอะไรกันวะ พม่าขายยาหม่อง เอาโว้ย อ้ายพลช่วยร้องส่งหน่อยเถอะวะ เล่นกันให้ถูกแบบแผน"

นายพัชราภรณ์สั่นศีรษะ

"ร้องได้เมื่อไหร่เล่า"

"บ๊ะ-ยังงั้นอ้ายกรร้อง"

นายจอมทะเล้นยืดหน้าอกขึ้นในท่าเบ่ง แล้วร้องเสียงแจ๋ว

"บรรยายความตามไท้ เสด็จยาตร"

เจ้าคุณปัจจนึกฯ ยกฝ่ามือผลักหน้านิกรทันที

"อ้ายเวรเอ๊ย นี่มันเขมรไทรโยค"

"อ้าวไม่ใช่พม่า ๕ ท่อนหรือครับ"

ท่านเจ้าคุณหัวเราะเบาๆ ท่านหายโมโหแล้ว

"ฉันคิดว่าพวกแกไม่มีใครร้องได้หรอก ถึงร้องได้ก็ผิด เพลงไทยสามชั้นไม่ใช่ว่าร้องได้ง่ายๆ"

เสี่ยหงวนยกมือไหว้เจ้าคุณปัจจนึกฯ

"คุณอาช่วยร้องหน่อยเถอะครับ ซอด้วงพังไปแล้วคุณอาช่วยเป็นคนร้องก็แล้วกัน แต่จะร้องเพลงอะไร ต้องปรึกษากันก่อน เดี๋ยวพวกผมรับไม่ได้ คุณอาก็จะโมโหอีก"

ท่านเจ้าคุณถอนหายใจเบาๆ

"ความจริงฉันไม่อยากจะเล่นกับพวกแกเลย"

"น่า" นิกรออด "นิดๆ หน่อยๆ น่า ทำเป็นโมโหไปได้"

พลพูดเสริมขึ้น

"ร้องเถอะครับ คุณอา ร้องพม่า ๕ ท่อน แล้วออกพม่าเห่"

เจ้าคุณปัจจนึกฯ พยักหน้ารับคำ ท่านกระแอมเบาๆ แล้วเริ่มต้นร้องเพลงพม่า ๕ ท่อน ท่อนหนึ่งด้วยเสียงกลมกล่อมน่าฟัง

"เดินทาง มาในหว่าง กระถางไม้
ดอกใบ รุกขชาติ ดาษดื่น"

๔ สหายคุยกันจ้อถึงเรื่องควันหลงการรับเสด็จพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ดังนั้นเมื่อเจ้าคุณร้องจบ ดนตรีก็ไม่รับตามระเบียบ ท่านเจ้าคุณเม้มปากแน่นทำตาปริบๆ มองดู ๔ สหายอย่างเดือดดาล กิมหงวนหันมาเห็นเข้าก็สะดุ้งเฮือกรีบหยิบซออู้ขึ้นมา แต่เจ้าคุณปัจจนึกฯ โบกมือห้าม

"ไม่ต้อง-ไม่ได้ เอาไว้รับพรุ่งนี้ก็แล้วกัน ถุย! อย่าเล่นมันเลย" พูดจบท่านก็ลุกขึ้นเดินไปนั่งบนโซฟา

ละม่อมถือฉิ่งเข้ามาในห้องอย่างร้อนรน แล้วทรุดตัวนั่ง คลานเข้ามาหาเจ้าคุณปัจจนึกฯ

"ได้มาแล้วเจ้าค่ะ"

เจ้าคุณตวาดแว๊ด

"เอาไปคืนโว้ย"

ละม่อมขมวดคิ้วย่น

"ไม่เล่นหรือเจ้าคะ"

"เอาไปคืนเดี๋ยวนี้ ขืนซ้อมดนตรีกับอ้ายพวกนี้ฉันคงเป็นบ้าตาย"

๔ สหายชำเลืองมองดูเจ้าคุณปัจจนึกฯ แล้วหันมายิ้มให้กัน

ดิเรกว่า "ลำบากนักก็อย่าเล่นเลยวะ คนร้องไม่มีเล่นยังไงกัน ไป-ม่อมเอาฉิ่งไปคืนคุณพระ เรียนท่านด้วยว่าขอบคุณมาก"

สาวใช้ลุกขึ้นเดินก้มตัวออกไปจากห้อง อาเสี่ยกิมหงวนยกนาฬิกาข้อมือขึ้นดูเวลาแล้วกล่าวกับคณะพรรคของเขา

"ไปเที่ยวกันเถอะวะ พวกเรา วันนี้เมียไม่อยู่เที่ยวกันให้ช่ำปอดเลย"

"ออไร๋น์" ดร.ดิเรกเห็นพ้องด้วย "แต่ถ้าจะให้สนุกเราต้องเที่ยวกันแบบคนเดินถนน อย่าเอารถยนต์ไปเลย ขึ้นรถเมล์ รถรางเล่น บุกสำเพ็ง เยาวราช หิวก็แวะกินข้าวต้มก๊วยหรือข้าวแกงกะหรี่ข้างถนน"

นิกรลืมตาโพลง

"เออ-จริงโว้ย ลองหัดเป็นคนจนดูบ้าง ถ้าเราดูหนังรอบบ่ายเราก็ดูที่ต่ำที่สุด ใช้ชีวิตแบบคนจนๆ"

พลนึกสนุกขึ้นมาก็สนับสนุน

"ดีเหมือนกัน เอาเงินติดตัวไปคนละ ๒๐ บาทก็พอแล้ว วันนี้เราเป็นคนจนเถอะ เราจะได้รู้ว่า ชีวิตของประชาชนคนเดินถนนมีสภาพอย่างไร"

อาเสี่ยหันมาทำตาหวานกับเจ้าคุณปัจจนึกฯ

"ไปไหมครับ คุณอา"

เจ้าคุณตอบเสียงหนักๆ

"ไม่ไป"

"ไปน่า" นิกรอ้อนวอน "ขาดคุณพ่อเสียคนหนึ่งพวกผมก็หมดสนุก จริงๆ นะครับ ไปไหนไม่มีคุณพ่อหาความครึกครื้นไม่ได้เลย"

"นั่นน่ะซี" เสี่ยหงวนคล้อยตาม "ไม่มีคุณอาก็หมดรสชาติ เหมือนกินน้ำพริกไม่ใส่ลูกมะอึก"

เจ้าคุณผุดลุกขึ้นยืน รี่เข้ามาเตะก้นกิมหงวนดังป้าบ

"นี่แน่ะ ลูกมะอึก ทะลึ่งนัก"

เสี่ยหงวนกอดขาท่านไว้ เงยหน้าขึ้นยิ้มอย่างประจบ

"ไปเที่ยวกันนะครับ ไปเขาดิน ดูลิง ดูหมี ดูอีเห็น กวาง เสือดาว นกกระสา นกตะกรุมเยอะแยะ"

เจ้าคุณปัจจนึกฯ ขยับจะเตะกิมหงวน แต่อาเสี่ยกอดขาท่านไว้แน่น

"เดี๋ยวเตะชักเลยไอ้นี่ ทะลึ่งตลอดศก ไป ไปไหนก็ไปกัน แต่ว่าไปเปลี่ยนเครื่องแต่งตัวเสียก่อน"

นิกรว่า "ไม่ต้องหรอกครับ ไปยังงี้ก็แล้วกันเราจะเที่ยวกันอย่างคนจน เดินย่ำต๊อกแวะกินข้าวต้มกุ๊ยหรือก๊วยเตี๋ยวข้างถนน ขึ้นรถรางบ้างรถเมล์บ้าง ได้โอกาสเบ่งก็เบ่งไม่ต้องเสียสตางค์ ผมนุ่งกางเกงตัวนี้เหมาะเลย วันนี้ผมจะแสดงการเบ่งให้ดู"

เจ้าคุณปัจจนึกฯ ก้มลงมองดูตัวเองแล้วหัวเราะ

"พ่อใส่เสื้อยืดนุ่งกางเกงขาสั้นยังงี้น่ะเรอะ"

นายจอมทะเล้นพยักหน้า

"ครับ เท่านี้ก็หล่อถมไป หรือคุณพ่อจะสวมหมวกบาเร่ต์ก็ตามใจผมอนุญาต"

กิมหงวนหันมาทางเจ้าแห้ว

"เอ็งไปไหมล่ะ อ้ายแห้ว"

เจ้าแห้วยิ้มหวานจ๋อย

"รับประทานไปซีครับ ผมเป็นคนใช้ผู้ซื่อสัตย์ รับประทานเจ้านายไปไหนก็ต้องติดตามไปด้วย ม่าย ใครจะคอยปรนนิบัติรับใช้"

"อือ-พูดดีนักขอเตะทีเถอะวะ"

"อ้าว" เจ้าแห้วถอยหลังกรูด

คณะพรรค ๔ สหายปรึกษาหารือกันในเรื่องเที่ยว สักครู่ก็ลุกขึ้นยืนและพากันออกไปจากห้องโถง โดยมีจุดหมายแรกคือเขาดินวนา

เมื่อออกมานอกถนนใหญ่หน้าบ้าน "พัชราภรณ์" เจ้าคุณปัจจนึกฯ ก็พูดขึ้นเปรยๆ

"ไปยังไงกันเขาดิน ขึ้นสามล้อไปหรือยังไง"

นิกรว่า "ไปรถเมล์ซีครับ ขึ้นรถพีระไปลงหน้ากรมสารวัตร แล้วเดินไปอีกหน่อยเดียวก็เข้าเขาดิน หรือม่ายขึ้นรถพีระไปลงหน้าสนามม้านางเลิ้ง ขึ้นรถเมล์ศรีนครไปลงเขาดินเลย"

เสี่ยหงวนพูดขึ้นดังๆ

"โน่น รถพีระมาแล้วโว้ย"

ทุกคนเดินรวมกลุ่มพากันมายืนรอคอยอยู่ที่ป้ายหยุดรถ นิกรกล่าวกับพรรคพวกของเขา

"เบ่งนะ ไม่ต้องตีตั๋ว ทุกคนนั่งนิ่งๆ ทำหน้าตาย กันแสดงการเบ่งเอง สมัยนี้เป็นสมัยเบ่ง ใครฉลาดรู้จักเบ่งก็เป็นการช่วยเศรษฐกิจของตนเอง"

พลหัวเราะหึๆ มองดูหน้านายการุณวงศ์

"แกจะเบ่งแบบไหนวะ อ้ายกร ถ้าแกแสดงตัวเป็นเจ้าพนักงาน ตำรวจจริงๆ นั่งอยู่ในรถเขาก็รวบแกเท่านั้น"

นิกรขมวดคิ้วย่น

"เถอะน่า มันสำคัญที่มาตรฐานของเราหรอกวะ วางท่าดีๆ อย่างกันใครจะกล้าจับ อ้ายเรื่องรถเมล์น่ะกันเบ่งมาเสียนับไม่ถ้วนแล้ว"

รถประจำทางพีระแล่นมาจอดที่ป้ายของมันแล้ว มีผู้โดยสารลงมาจากรถหลายคน นิกรกระดิกนิ้วเรียกพรรคพวกของเขาขึ้นไปบนรถ ต่างนั่งรวมกลุ่มกันบนเก้าอี้ ๓ ตัว อาเสี่ยกับเจ้าคุณปัจจนึกฯ ดร.ดิเรกกับเจ้าแห้ว, พลกับนิกร เด็กกระเป๋าเป่านกหวีดเปี๊ยว พอรถออกแล่นเด็กกระเป๋าก็เดินเข้ามาหาเสี่ยหงวน แบมือขอสตางค์ค่าโดยสาร

"ไปลงไหนครับ"

กิมหงวนชี้มือไปที่นิกร เด็กกระเป๋าก้าวเข้ามาหยุดยืนข้างนายจอมทะเล้นซึ่งนั่งเคร่งขรึมปั้นสีหน้าให้น่ากลัว

"ขอค่าโดยสารครับ"

นิกรเงยหน้าขึ้นมองดูเด็กกระเป๋า แล้วตอบเสียงหนักๆ

"ไม่ต้อง"

เด็กกระเป๋าทำหน้าชอบกล คำพูดประโยคนี้เขาและเด็กกระเป๋ารถเมล์ได้ยินวันละหลายพันครั้งจนกระทั่งการเดินรถประจำทางแทบจะต้องล้มเลิกกิจการเนื่องจากคำว่า "ไม่ต้อง" นี้

"ขอดูบัตรหน่อยครับ" เด็กกระเป๋าพูดนอบน้อมตามเคย

นิกรขบกรามกรอด เงยหน้าขึ้นทำตาเขียวกับเด็กกระเป๋า

"เดี๋ยวตายห่า"

เด็กกระเป๋าถอนใจเฮือกใหญ่

"ขอโทษ คุณเป็นตำรวจหรือครับ"

นายจอมเบ่งเค้นหัวเราะ

"ฮื่อ อยากโดนอ้ายโอ๊บเรอะ ชั้นนี้ไม่เคยขึ้นรถเสียสตางค์โว้ย อย่าว่าแต่รถเมล์เลย รถบดถนนกันยังขึ้นฟรีนี่หว่า"

เด็กกระเป๋าบ่นพึมพำเดินมาทางหน้ารถ ก้มหน้ากระซิบกระซาบกับคนขับ คนขับมองดูคณะพรรค ๔ สหายจากกระจกมองหลัง เข้าใจว่านิกรกับพรรคพวกเป็นผู้มีอิทธิพล

"ปล่อยตามเรื่องเถอะวะ อ้ายเปี๊ยก ม่ายเอ็งจะเจ็บตัวเปล่าๆ"

"โธ่-ลูกพี่ ประเดี๋ยวนายตรวจเขาขึ้นมาผมก็ถูกตัดเงินเดือนเท่านั้น"

"ก็จะทำยังไงล่ะ มึงอยากหากินเป็นเด็กกระเป๋ารถเมล์มึงก็ต้องผจญกับเหตุการณ์อย่างนี้แหละ"

รถแล่นมาหยุดที่ป้ายจอดรถอีกแห่งหนึ่ง มีคนโดยสารขึ้นลงอีกหลายคน และพอรถเคลื่อน นายตรวจก็เผ่นแผล็วขึ้นมาบนรถเริ่มทำหน้าที่ของเขา "ผู้สร้าง-ผู้ทำลาย" เด็กกระเป๋าเป็น "ผู้สร้าง" ตั๋วให้ผู้โดยสาร และนายตรวจเป็น "ผู้ทำลาย" คือฉีกตั๋วผู้โดยสาร

"ตั๋วครับ" นายตรวจยื่นมือขอตั๋วจากนิกร

นายจอมทะเล้นสั่นศีรษะ พูดประโยคเดียวกับที่ผู้มีอิทธิพลเขาพูดกัน

"ไม่ต้อง อ๊ั้ว ๒ คนนี่ ข้างหลังอีก ๔ คน"

นายตรวจยิ้มเล็กน้อย

"ขอโทษครับ ขอดูบัตร"

"บ๊ะแล้ว..." นิกรเอ็ดตะโร "บัตรไม่มีโว้ย มีแต่อ้ายนี่เอาไหม" พูดจบก็ล้วงกระเป๋าหยิบมีดโกนออกมา "นี่ยังไงล่ะบัตร เดี๋ยวตาย"

นายตรวจเม้มปากแน่น เดินตรวจตั๋วโดยสารเรื่อยๆ ไป เขามีความรู้สึกอย่างไรนั้น เป็นเรื่องของจิตใจเขา แต่ครั้งหนึ่งเมื่อเขาหันมาสบตานายจอมทะเล้นเข้าโดยบังเอิญนิกรก็ตวาดลั่น

"มองหน้าทำไมวะ ประเดี๋ยวพ่อห้ามไม่ให้เดินรถสายนี้เลย"

นายตรวจรถเมล์หัวเราะ

"เปล่าครับ ผมไม่ได้ลบหลู่ดูหมิ่นอะไรคุณหรอกครับ"

นิกรผุดลุกขึ้นยืน

"แล้วลื้อมองหน้าอั๊วทำไม"

"ก็มองให้จำได้ ทีหลังผมจะได้ไม่ขอตั๋วคุณอีกยังไงล่ะครับ"

"งั้นเรอะ อือ ดีมาก"

ผู้โดยสารพากันมองดูนิกรเป็นตาเดียว แน่นอนละทุกคนเต็มไปด้วยความชิงชังขยะแขยงนายจอมเบ่ง ที่กระทำตัวถืออำนาจบาทใหญ่ อย่างที่ผู้โดยสารพบเห็นมามากต่อมาก รถยนต์ประจำทางเป็นบริการที่ให้ประโยชน์แก่ประชาชนพลเมืองมาก แต่กิจการของบริษัทจะยืนยงอยู่ได้ก็เนื่องจากมีผลกำไรพอเลี้ยงตัว ถ้าหากว่าบริษัทรถยนต์มี "บัตรเบ่ง" หรือ "ตั๋วพยัก" วันละหลายพันคน ในไม่ช้าบริษัทรถยนต์ก็ต้องเลิกล้มเนื่องจากขาดทุน

อย่างไรก็ตาม ด้วยการเบ่งของนายจอมทะเล้นทำให้เขากับคณะพรรคของเขาสามารถนั่งรถพีระ มาได้จนถึงมุมถนนสนามม้านางเลิ้ง และต่อจากนั้นก็ขึ้นรถเมล์ศรีนครไปลงเขาดินโดยวิธีใช้ "ตั๋วพยัก" อีกเหมือนเช่นเคย

เมื่อลงจากรถเดินข้ามสะพานไปในบริเวณเขาดินวนา ดร.ดิเรกก็กล่าวถามนิกรอย่างแปลกใจ

"เฮ้-ไอสงสัยเหลือเกิน เมืองไทยน่ะ มีคนอยู่เหนือกฎหมายเหมือนกันหรือ"

นิกรพยักหน้า

"ออไร่น์" เขาแกล้งพูดล้อดิเรก "ผู้ที่เบ่งอย่างนี้แหละเป็นผู้ที่อยู่เหนือกฎหมาย เพราะไม่มีใครทำอะไรเขาได้ สมัยนี้เป็นสมัยเบ่ง โรงหนังโรงละครสนามมวยเบ่งกันได้ทั้งนั้น แกอยากดูตั๋วเบ่งวันอาทิตย์ลองไปที่สนามมวยราชดำเนินซี เดินเข้ามาเป็นฝูงๆ พยักหน้ากับคนประตูหงึกๆ แล้วเดินเข้าไป"

ดิเรกยิ้มแห้งๆ

"คนประตูทำไมถึงยอมล่ะ"

"อ๋อ ไม่ยอมก็โดนชก และเมื่อเกิดเรื่องขึ้นแล้วก็ไม่มีเจ้านายช่วยเหลือ"

กิมหงวนอมยิ้ม

"สมัยนี้เป็นยุคทมิฬโว้ย ศีลธรรมมันแทบจะไม่มีเหลืออยู่แล้ว ไปทางไหนก็มีแต่คนเบ่งใช้อิทธิพล ถืออำนาจเป็นธรรม เมื่อคนโน้นเบ่งคนนี้เบ่ง ผู้ที่โง่เขลาเบาความคิดไร้การศึกษาก็เบ่งบ้าง คนพาลเกเรก็เต็มบ้านเต็มเมือง อ้ายกรมันแอ๊คท่าเข้าทีโว้ย เด็กกระเป๋าและนายตรวจรถเมล์กลัวลานเลย"

คณะพรรค ๔ สหาย พากันเดินมาทางสวนสัตว์เดรัจฉาน เจ้าแห้วนึกคึกขึ้นมาก็กระซิบบอกนิกรเบาๆ

"รับประทานผมเบ่งบ้างได้ไหมครับ"

นายจอมทะเล้นหันมามองดูเจ้าแห้วอย่างแปลกใจ

"เบ่งยังไงวะ บอกเล่าเก้าสิบให้รู้เรื่องเสียก่อน"

"ผมจะกินฝรั่งดองฟรีครับ"

นิกรพยักหน้า

"ก็ลองดูซี แต่ว่าระวังจะเจอมีดเฉาะฝรั่งเข้าก็แล้วกัน เจ๊กบางคนมันไม่กลัวเบ่งหรอกแก"

เจ้าแห้วเดินข้ามฟากถนนตรงไปที่รถเข็นฝรั่งดองและของกินเล่นอีกหลายอย่าง มีมันแกว, ชมพู่, มะยม, มะดันดอง เป็นต้น

"เฮ้ย ขายยังไงวะเจ๊ก"

"สามลูกบากคับ"

เจ้าแห้วล้วงมือลงไปในตู้กระจก หยิบฝรั่งดองขึ้นมา ๒ ผล เดินทำหน้าตายกลับไปหาคณะพรรคของเขา เจ้าตี๋ทำตาปริบๆ มองดู แล้วก็คว้ามีดปังตอขนาดย่อม วิ่งไล่กวดเจ้าแห้วมา

"เซ็กตังยังไม่ให้โว้ย"

เจ้าแห้วเก๊กหน้าให้น่ากลัว

"ฮื้อ เดี๋ยวตายห่า"

เจ้าตี๋หัวเราะก้าก

"ตายก็ตายซี เก๋าเจ๊งนี่ ลื้อจะมาเบ่งกะอั๊ว อั๊วม่ายกัว เอาเซ็กตังมาโว้ย สองลูกบาก"

"อือ" เจ้าแห้วคราง "มึงไม่รู้จักกูหรือวะ อ้ายตี๋"

เจ้าตี๋ขยับมีดปังตอ

"อย่ามาเบ่งเลยวะ เป็งอะไรเป็งกัง ไม่ลีอั๊วไม่มาอยู่มวงไทยโว้ย นายร้อยโปลิกตั้งห้าหกดาวซื้อฝรั่งลอง ของอั๊วยังต้องให้เซ็กตังอั๊วนี่หว่า ติหางหรือตำหรวกก็ต้องอยู่ใต้กฎหมายทั้งนั้น"

เจ้าแห้วยักคิ้ว

"เดี๋ยวโดนมีดโกนอ้ายนี่"

เจ้าตี๋ขบกรามกรอด

"มีกโกง...มีกโกงเรอะ" แล้วเจ้าตี๋ก็มองซ้ายมองขวาแหกปากร้องเอ็ดตะโรลั่น "ตำหรวก ตำรวกจับ ตำหรวกโว้ย"

เจ้าแห้วสะดุ้งเฮือก

"เฮ้ยๆๆ อ้ายตี๋ ล้อเล่นนิดเดียวเลือกเรียกตำรวจได้ เอ้า-เอาสตางค์ของเอ็งไป ข้าให้ ๒ บาท"

๔ สหายกับเจ้าคุณปัจจนึกฯ หัวเราะหึๆ ไปตามกัน พลกล่าวกับเพื่อนเกลอของเขา

"อ้ายแห้วท่าทางมันไม่เหมาะที่จะเบ่ง สู้อ้ายกรไม่ได้"

นิกรหัวเราะ

"พอเจ๊กเรียกตำรวจเท่านั้นปอดแหกเลย แกคอยดูนะกันจะเบ่งให้ดู เอาพุดซาดองมากินสักห่อ" พูดจบนิกรก็เดินปราดเข้าไปหาเจ๊กฝรั่งดองซึ่งกำลังรับเงินจากเจ้าแห้ว

นายจอมทะเล้นเอื้อมมือจับแขนอ้ายตี๋เด็กหนุ่มที่เกิดในประเทศไทย

"ลื้อเรียกตำรวจทำไมวะ มีเรื่องอะไรเกิดขึ้นเรอะ"

เจ้าตี๋อ้าปากหวอ มองดูนิกรแล้วก็ยิ้มซีดๆ

"ป่าวน่อ อานาย"

"เปล่ายังไงกันวะ เรียกตำรวจให้ลั่นบอกว่าเปล่าๆ"

เจ้าตี๋หน้าจ๋อย

"แฮ่ะ แฮ่ะ อั๊วนึกว่านายคงนี้อีโกงเซ็กตังอั๊ว ก็เลยเรียกโปลิกช่วย"

นิกรตวาดแว๊ด

"แล้วเขาโกงลื้อหรือเปล่า"

"ม่ายล่ายโกงครับ"

"ไม่ได้โกง ฮึ่ม-ลื้อหลอกให้อั๊ววิ่งมานี่นึกว่ามีเรื่องราวเกิดขึ้น ไปโรงพักอ้ายตี๋ หลอกลวงเจ้าพนักงานนี่หว่า รู้ไหม กฎหมายลักษณะอาญามาตรา ๑๕๖ ข้อ ๑๙ บรรทัดที่ ๒๒ มีอยู่ว่า ผู้ใดตะโกนเรียกตำรวจโดยไม่มีเหตุผลอันสมควร ต้องระวางโทษปรับ ๓๐๐ บาทหรือจำคุกไม่เกิน ๓ เดือน หรือทั้งปรับทั้งจำ ถ้าเป็นคนต่างด้าวให้พิจารณาเนรเทศ"

อ้ายตี๋กลืนน้ำลายเอื๊อก ยกมือไหว้นิกรปะหลกๆ

"ทีหลังอั๊วไม่เรียกลื้อก็ล่าย"

"ฮื้อ อ้ายนี่ยังไงนี่หว่า เดี๋ยวพ่อจับไปขังซะเลย ไหน-เอาพุดซาบาทซิ เลือกมาให้ดีๆ หน่อย"

เจ้าตี๋ยิ้มออกมาได้ หยิบถุงกระดาษใบใหญ่ขึ้นมาจัดแจงตักพุดซาใส่ถุงจนเต็มแล้วยื่นส่งให้นายจอมเบ่ง อย่างนอบน้อมด้วยความเข้าใจผิดคิดว่านิกรเป็นตำรวจนอกเครื่องแบบ นายจอมทะเล้นรับพุดซามาถือ ล้วงกระเป๋าเสื้อเชิ้ตหยิบธนบัตรใบละบาทออกมา ๑ ฉบับส่งให้อ้ายตี๋

"เอ้า"

เจ้าตี๋ยิ้มหวานจ๋อย เอียงหน้าเข้ามากระซิบกระซาบกับนิกร

"ม่ายต้องน่อ เอาอีกยังล่าย"

นายจอมทะเล้นพยักหน้า

"อือ ดีมาก มะยมซักห่อเถอะวะ"

"ล่าย มังแกวอีกยังล่าย" เจ้าตี๋พูดเร็วปรื๋อจัดแจงห่อมะยมกับมันแกวส่งให้นายจอมทะเล้นอย่างพินอบพิเทา

คณะพรรค ๔ สหายหัวเราะกันอย่างขบขัน ชอบอกชอบใจที่นิกรแสดงการเบ่งได้ดีมาก เมื่อนายจอมเบ่งถือห่อพุดซามันแกวและมะยมดองเดินยิ้มกริ่มเข้ามา แล้วทุกคนก็เดินบ่ายโฉมหน้ามาทางสวนสัตว์ ดร.ดิเรกยกมือตบบ่านิกร

"ยูเป็นเก่งมาก ยังงี้วันหนึ่งๆ ไม่ต้องมีสตางค์ติดกระเป๋าเลยไปไหนก็ได้"

นิกรหัวเราะ

"ก็ได้น่ะซี การเบ่งไม่ยากเย็นอะไร ถ้าหน้าเราด้านเป็นใช้ได้ ทหารหรือตำรวจที่ดีน่ะ ไม่มีใครเขาเบ่งหรอก นอกจากเป็นทหารหรือตำรวจเก๊ เพราะทหารหรือตำรวจก็ตาม เขาต้องสังวรณ์ในเครื่องแบบอันมีเกียรติของเขา ซึ่งไม่มีเครื่องแบบอะไรอีกแล้วที่จะสง่าผ่าเผยและภาคภูมิยิ่งไปกว่าเครื่องแบบทหารหรือตำรวจ"

เจ้าคุณปัจจนึกฯ อมยิ้ม

"วันนี้อ้ายกรพูดน่าฟังมาก ไหนลองแสดงการเบ่งกินอะไรฟรีให้พ่อดูหน่อยเถอะวะ ก๊วยเตี๋ยวหาบนั้น เป็นยังไง ล่อกันคนละ ๒ ชาม"

นิกรมองไปทางขวามือ แลเห็นหาบก๊วยเตี๋ยวตั้งอยู่ใต้ต้นไม้ใหญ่ ของที่อยู่ในหาบน่ากินมาก นิกรยกมือขวาขึ้นเป็นสัญญาณให้คณะพรรคของเขาหยุดเคลื่อนพล แล้วหันมาพูดกับเจ้าคุณปัจจนึกฯ

"คุณพ่อกินด้วยนะครับ ผมแสดงเบ่งเอง"

ท่านเจ้าคุณสะดุ้งโหยง

"ไม่เอาโว้ย หลอกลวงเขากินอย่างนี้พ่อไม่ชอบ ถ้ากินก็ต้องจ่ายทรัพย์ให้เขา"

นิกรว่า "ไม่ใช่หลอกลวงครับ แต่ผมจะแสดงให้ดู คุณพ่อและพวกเราจะได้เห็นว่า อ้ายเรื่องที่จะเบ่งกันนั้นมีอยู่มากมายหลายร้อยวิธีนัก"

เจ้าคุณปัจจนึกฯ สั่นศีรษะ

"ไม่เอาๆๆ ฉันสมัครเป็นคนดูดีกว่า"

นิกรหันมาถามคณะพรรคของเขาว่าใครจะกินก๊วยเตี๋ยวโดยวิธีกินฟรีบ้าง ไม่มีใครยอมร่วมมือด้วยเพราะรู้สึกละอายใจนั่นเอง

ดร.ดิเรกว่า "ไอกับพวกเราจะกินเนื้อสะเต๊ะข้างหาบก๊วยเตี๋ยวนั่นเพื่อดูแกเบ่งกับเจ๊กก๊วยเตี๋ยว"

นิกรยิ้มแป้น

"เอา ตกลง พวกแกเดินเข้าไปนั่งกินเนื้อสะเต๊ะกันก่อน ประเดี๋ยวกันจะตามไป"

ทุกคนอยากดูนิกร "เบ่ง" ก็พากันเดินรวมกลุ่มกันเข้าไปที่หาบขายเนื้อสะเต๊ะข้างเจ๊กก๊วยเตี๋ยว แล้วนั่งล้อมหาบกินเนื้อสะเต๊ะกัน สักครู่หนึ่งนิกรก็เก๊กหน้าเดินเข้ามาหยุดยืนมองหน้าเจ๊กก๊วยเตี๋ยว

อาเฮียรีบลุกขึ้นยืนต้อนรับนิกรทันที

"เอาอะไรคับ น้ำแห้ง..."

นิกรพยักหน้า

"บะหมี่แห้ง"

เจ๊กก๊วยเตี๋ยวรีบทำบะหมี่แห้งทันที ปรุงเสร็จเรียบร้อยก็ส่งมาให้นิกร นายจอมทะเล้นนั่งลงบนม้ายาวตัวหนึ่ง

"เฮ้ย ลื้อมีใบอนุญาตหาบเร่หรือเปล่า"

อาเฮียสะดุ้ง มองดูหน้านิกรอย่างตื่นๆ

"คุงถามทังไล"

"อ้าว ก็อั๊วเป็นเจ้าพนักงานเทศบาล มันเป็นหน้าที่ของอั๊ว อั๊วก็ถามดูซีวะ ไหน-เอาใบอนุญาตหาบเร่มาดูซิ"

"แฮ่ะ แฮ่ะ คุงอย่าล้อผมเล่นน่ะ"

นิกรแกล้งทำเป็นโมโห วางชามบะหมี่ลงบนหาบก๊วยเตี๋ยว แล้วควักกระเป๋าหยิบใบขับขี่รถยนต์ออกมาเปิดให้เจ๊กดูแพล๊บเดียวและรีบปิดเก็บใส่กระเป๋า

"อย่าร่ำไรไว้ย เอาใบอนุญาตหาบเร่ส่งมาเร็ว"

เจ๊กก๊วยเตี๋ยวงันงกตกประหม่า

"ผมลืมเอามาคับ"

"ลืม-ลืมได้เรอะ ข้อบังคับเขาก็มีอยู่แล้วให้นำใบอนุญาตหาบเร่ติดตัวไว้เพื่อให้เจ้าพนักงานตรวจ ไม่มีก็ไปโรงพักซีวะ ไหน-เอาเส้นเล็กต้มยำชามซิ"

อาเฮียรีบปรุงก๊วยเตี๋ยวต้มยำทันที ใส่เนื้อหมูตับหมูและลูกชิ้นจนเต็มชาม ปรุงเสร็จก็ส่งให้นิกรด้วยความเกรงกลัว

"เจี๊ยะคับ เจี๊ยะให้เต็มที่ แฮ่ะ แฮ่ะ ม่ายเป็งไรครับ เซ็กตังไม่ต้องให้"

นิกรแกล้งทำเป็นดุ

"อ้าวๆๆ ลื้อจะให้สินบนเจ้าพนักงานหรือนี่ คนอย่างอั๊วไม่มาตบลื้อกินหรอก ผิดถูกก็ว่ากันไปตามเรื่องแหม-ขอตับหมูอีกหน่อยเถอะวะ"

"ล่ายคับ ล่ายคับ ผมหั่งให้หมกทั้งอังเลย กิงให้สิบายคับ แห้งสามน้ำสี่บะหมี่สองยังล่าย"

นายจอมทะเล้นหันมายักคิ้วกับเพื่อนเกลอของเขา ซึ่งกำลังกินเนื้อสะเต๊ะกันและจ้องมองดูเขาอย่างชื่นชมในความสามารถอันยอดเยี่ยมของนิกร

เวลาผ่านพ้นไปในราว ๑๐ นาที บะหมี่แห้ง ๑ ชาม ต้มยำ ๒ ชามก็เข้าไปอยู่ในท้องของนิกรอย่างเรียบร้อย ทำให้นิกรอืดอัดเต็มทน เพราะเขาพึ่งกินอาหารเช้ามาจากบ้านเมื่อครึ่งชั่วโมงมานี้เอง นายจอมทะเล้นนั่งนิ่งเฉย พอเห็นเพื่อนเกลอของเขาและเจ้าคุณปัจจนึกฯ ลุกขึ้นจากหาบเนื้อสะเต๊ะนิกรก็ลุกบ้าง

"เฮ้ย เท่าไหร่วะ"

อาเฮียยิ้มอย่างประจบ

"ฟรีคับ แฮ่ะ แฮ่ะ สำหรับคุงเลี้ยวม่ายเป็งไรคับ"

นิกรพยักหน้าหงึกๆ

"เออ ขอบใจนะ ทีหน้าทีหลังจำไว้ ต้องเอาใบอนุญาตหาบเร่ติดตัวมาด้วย สำหรับอั๊วน่ะไม่เป็นไรหรอก แต่ถ้าคนอื่นเขาไม่ยอมแน่ ลื้อต้องรู้ระเบียบบ้างซี ขายของหาบเร่ยังงี้ก็ต้องมีใบอนุญาตอยู่กับตัวเราเสมอ"

ก่อนที่เจ๊กก๊วยเตี๋ยวจะพูดว่าอะไร บังขายเนื้อสะเต๊ะก็เดินเข้ามาเอื้อมมือเขี่ยสีข้างนายจอมเบ่ง

"คุณครับ นั้วสะเต๊ะปิ้งใหม่ๆเชิญกินฟรีครับ"

นิกรหันควับมาทางแขกชราผู้ขายเนื้อสะเต๊ะ

"อ้าว บังถ้าจะไม่มีใบอนุญาตหาบเร่ละซี ถึงได้มาเรียกฉันกินเนื้อสะเต๊ะ"

บังหัวเราะ จูงมือนิกรมานั่งที่หาบเนื้อสะเต๊ะของเขา

"เชิญครับ กินหมดหาบก็ได้ครับ"

นายจอมทะเล้นถอนหายใจเฮือกใหญ่ จัดแจงขยายรูเข็มขัดอีก ๒ รู แล้วเขาก็เริ่มต้นกินเนื้อสะเต๊ะอย่างเอร็ดอร่อย

"อ้ายฉันน่ะมันเป็นคนใจดี" นิกรพูดทั้งๆ ที่เนื้อสะเต๊ะคับปาก "ถ้าจับบังไปโรงพักบังอาจจะถูกเนรเทศกลับไปอยู่เกาะชวาก็ได้ ทีหลังจัดการไปขอใบอนุญาตหาบเร่เสียให้เรียบร้อยไม่กี่สตางค์หรอก ถ้าไม่มีใบอนุญาตพนักงานเทศบาลหรือตำรวจเขามาพบเข้าบังจะเดือดร้อน"

บังหัวเราะ ไม่ยอมพูดอะไร รีบปิ้งเนื้อสะเต๊ะส่งมาให้นิกรอีก ในเวลาเดียวกันนี้เอง ๓ สหายกับท่านเจ้าคุณปัจจนึกฯ และเจ้าแห้วต่างยืนจับกลุ่มรอนิกรอยู่ทางหน้าส้วมสาธารณะ นายจอมทะเล้นล่อเนื้อสะเต๊ะเข้าไปได้ในราว ๕๐ ไม้ ก็ทำท่าผะอืดผะอม

"ขนมปังบ้างนะครับ ผมจะปิ้งให้"

นิกรทำคอขย้อน

"พอแล้วบัง ล้นขึ้นมาถึงคอหอยแล้วพอที ขอบใจมาก นับไม้ซิทั้งหมดเท่าไรเรื่องกินฟรีฉันไม่ชอบหรอก บังค้าขายบังต้องลงทุน"

บังขายเนื้อสะเต๊ะยกมือไหว้นิกรปะหลกๆ

"ไม่เป็นไรครับ ผมให้คุณกินฟรี"

"ว้า-ยังงี้ก็ขาดทุนแย่น่ะซีบัง ดีเหมือนกัน ฟรีก็ฟรี" พูดจบนิกรก็ลุกขึ้น "ฉันไปละนะบัง" แล้วก็หันมาทางเจ๊กก๊วยเตี๋ยว "ไปละนะเฮีย"

เจ๊กก๊วยเตี๋ยวกับพี่บังยิ้มให้เขาอย่างอ่อนหวาน นิกรพาตัวเดินไปจากที่นั้น รู้สึกอิ่มและอืดอัดเหลือที่จะกล่าว ๓ สหายหัวเราะคิกคักไปตามกัน พลมองดูเพื่อนเกลอของเขาด้วยความเลื่อมใส

"ไม่เลวโว้ยกร" พลพูดยิ้มๆ "แกนี่หน้าด้านชมัดญาติ ตีหน้าสำคัญนัก ถามจริงๆ เถอะวะ แกเคยเบ่งยังงี้บ่อยๆ หรือ"

นิกรพยักหน้า

"อือ ตามเหลาใหญ่ๆ กันยังเคยเบ่งนี่หว่า หลอกเจ๊กมันว่ากันเป็นอัศวินขอเซ็นไว้ เจ๊กหลงเชื่อให้กันเซ็น กันก็เลยไม่กล้าไปที่นั่นอีก เดี๋ยวๆๆ กันไปเบ่งเดี๋ยว ได้เรื่องแล้ว"

เจ้าคุณปัจจนึกฯ ตวาดแว๊ด

"พอทีโว้ย เบ่งอะไรอีกล่ะ"

นิกรชี้มือไปที่ส้วมสาธารณะ

"ไปเบ่งที่ส้วมนั่นครับ ผมสามารถถ่ายทุกข์ได้โดยไม่ต้องเสียสตางค์ค่าผ่านประตู ไม่เชื่อเข้าไปกับผมซีครับ หรือคุณพ่อจะเบ่งบ้างก็เอา"

เจ้าคุณอดหัวเราะไม่ได้

"ไป-อ้ายเวร แกนี่ไปไหนรุ่มร่ามเสมอ"

นิกรยิ้มแห้งๆ ยืนบิบขาแน่นขนลุกเกรียว

"ก็จะไม่รุ่มร่ามยังไงล่ะครับ ล่อก๊วยเตี๋ยวต้มยำเข้าไปตั้ง ๒ ชาม ลำไส้ของผมมันตรงเสียด้วย เหมือนนกขุนทอง กินอะไรเข้าไปเดี๋ยวเดียวเท่านั้นได้เบ่ง แล้วก็ไม่ต้องออกแรงเบ่งจนหน้าดำหน้าแดง ขยับท้องนิดเดียวเท่านั้นพรวดเลย" พูดจบนิกรก็หันมาทางเสี่ยหงวน "เฮ้ย-ช่วยอุ้มกันไปที่ส้วมหน่อยเถอะวะ"

กิมหงวนถอยหลังกรูด

"อ้ายบ้า เดินไปเองซี"

นายจอมเบ่งทำหน้าเหมือนกับจะร้องไห้

"ไปไม่ไหว ข้าศึกกำลังจะทลายประตูเมืองออกมา โอ๊ยๆๆๆ ซี๊ด..." แล้วนิกรก็ถอนหายใจหนักๆ "เออค่อยยังชั่วหน่อย"

จอมเบ่งวิ่งตื๋อไปที่ส้วมสาธารณะโดยเร็ว คณะพรรค ๔ สหายหัวเราะกันงอหาย พากันเดินทอดน่องเรื่อยๆ ไปทางสวนสัตว์ อาเสี่ยกิมหงวนเลื่อมใสในการเบ่งของนิกรก็อยากจะเบ่งบ้าง เขาเห็นเจ๊กขายไอศกรีมแท่งหาบไอศกรีมผ่านมา เสี่ยหงวนก็กระซิบกระซาบกับดิเรก

"เฮ้ย กันจะลองเบ่งกินไอศกรีมฟรีบ้างนะ"

ดร.ดิเรกไม่คัดค้านหรือออกความเห็นอะไร พอเจ๊กไอศกรีมหาบไอศกรีมผ่านมากิมหงวนก็ปราดเข้าขวางหน้า

"หยุดก่อน อ้ายตี๋"

เจ๊กหนุ่มซึ่งมีวัยเกินอ้ายตี๋ไปแล้วรีบวางหาบไอศกรีมลงทันที เสี่ยหงวนยืดหน้าอกขึ้นทำปากเบี้ยวเล็กน้อย เดินแกว่งแขนเข้ามาหาเจ๊กขายไอศกรีม

"ฮึ่ม เอาใบอนุญาตหาบเร่มาดูซิ"

หนุ่มจีนฝ่ายก๊กมินตั๋งมองดูหน้าเสี่ยหงวนอย่างหัวเสีย

"ฉิกหาย เก๋าเจ๊ง นึกว่าจะซื้อไอศกรีมหลอกให้หยุดเสียเวลา"

"อ้าวๆ" เสี่ยหงวนเอ็ดตะโร "นี่ลื้อด่าเจ้าพนักงานหรือนี่"

เจ้าตี๋ใหญ่หน้าแดงก่ำเพราะโมโห คว้าหาบขึ้นใส่บ่า

"ลื้ออยากติกตูรางเรอะ แอบอ้างเป็นเจ้าพนักงาน สั่งตึงแน่ะ จะมาเบ่งเรอะ ลื้อม่ายมีเซ็งตังขออั๊วกิงลีๆ ซีหนอยแน่ ขอลูใบอนุยักหาบเร่ ไปเอาที่เตี่ยลื้อซี ลื้อมังหน้าเหมืองหมา...ถุย..." แล้วเจ้าตี๋ก็เดินบ่นพึมพำไปจากที่นั้น

พลหัวเราะงอหาย

"ไง-อ้ายหงวน"

อาเสี่ยยกมือเกาศีรษะ

"อือ ชอบกลโว้ย ทีอ้ายกรมันเบ่งได้ผลดีทุกที พออ้ายแห้วหรือกันลองเบ่งดูบ้างไม่ยักสำเร็จ"

ดร.ดิเรกหัวเราะหึๆ ยกเท้าขวาเหวี่ยงลูกแปถูกก้นกิมหงวนดังพลั่ก

"ลำบากนักก็อย่าเบ่งเลยวะ"

อาเสี่ยยกมือลูบคลำก้น หันมายิ้มกับนายแพทย์หนุ่ม

"ไม่ได้ความโว้ย สู้อ้ายกรไม่ได้ อยากรู้เหลือเกินว่าอ้ายกรมันมีดีอย่างไรถึงได้เบ่งง่ายดายเช่นนี้"

พลว่า "มันจะมีอะไรนอกจากมันหน้าด้าน ลักษณะของแกน่ะไม่บอกว่าเป็นตำรวจหรือทหารหรอก แต่อ้ายกรมันอาจจะเป็นได้ทุกๆ อย่าง ซึ่งนับว่าอ้ายกรเป็นศิลปินชั้นเยี่ยมทีเดียว"

เจ้าคุณปัจจนึกฯ พูดเสริมขึ้น

"ไปเที่ยวในสวนสัตว์กันเถอะพวกเรา ยืนตรงนี้แดดร้อนเปล่าๆ ประเดี๋ยวอ้ายกรมันก็ตามไปเอง เขาว่าทางสวนสัตว์ได้หมีตัวใหญ่ๆ มาอีกหลายตัว อาอยากเห็น"

อาเสี่ยว่า "ดูหมีระวังให้ดีนะครับ ยื่นหน้าเข้าไปติดกรงมันตบพั่วะเดียวหัวถลอกเลย"

ท่านเจ้าคุณหันขวับมาทางกิมหงวน แต่อาเสี่ยวิ่งหนีไปแล้ว เจ้าคุณหยิบก้อนอิฐก้อนหนึ่งขว้างเฉียดกบาลอาเสี่ยอย่างหวุดหวิด แล้วท่านก็เดินนำหน้าพาพลกับ ดร.ดิเรก และเจ้าแห้วตรงไปยังสวนสัตว์

อีก ๕ นาทีต่อมา

นิกรจอมเบ่งเดินโซซัดโซเซออกมาจากส้วมสาธารณะอย่างอ่อนเพลีย เขาเดินพลางคาดเข็มขัดพลางสอดสายตามองหาเพื่อนเกลอของเขา เมื่อไม่เห็นก็รู้ว่าทุกคนไปรออยู่ที่สวนสัตว์เดรัจฉานแล้ว นายจอมทะเล้นจึงรีบเดินตรงไปที่สวนสัตว์

ไหนๆ เบ่งมาแล้วนิกรก็อยากจะเบ่งไปเรื่อยๆ เขาไม่ยอมซื้อบัตรผ่านประตูตามระเบียบ นิกรเดินข้อกางตบเท้าพรึ่บๆ เก๊กหน้าให้ดุๆ ตอนเดินผ่านประตู เจ้าหน้าที่รักษาประตูแบมือขอบัตรทันที แต่แล้วก็ได้รับคำตอบเสียงกระชากๆ จากนิกร

"ไม่ต้อง"

คนเฝ้าประตูขมวดคิ้วย่น มองดูนายการุณวงศ์อย่างแปลกใจ

"ขอบัตรครับ"

นิกรตวาดแว๊ด

"บอกว่าไม่ต้องเข้าใจไหม บ๊ะแล้ว...เดี๋ยวตายห่าอ้ายนี่"

คนเฝ้าประตูเม้มปากแน่น

"คุณมีบัตรพิเศษหรือครับ"

"ก็มีน่ะซี ไม่มีจะเข้ามาได้หรือ"

"กรุณาให้ผมดูหน่อย บัตรอะไรครับ"

"บัตรเบ่งโว้ย ถามเข้าซี้ประเดี๋ยวเจอมีดโกน ให้ดิ้นตาย" พูดจบนายจอมทะเล้นก็ทำหน้าตายเดินผ่านประตูเข้าไป

คนเก็บตั๋วโมโหจนหัวเราะ เขาบ่นพึมพำกับตัวเอง

"วันนี้บัตรเบ่งเกือบ ๒๐๐ คนแล้ว อีกไม่ช้าสวนสัตว์ก็เจ๊ง"

นิกรแลเห็นเพื่อนเกลอทั้ง ๓ กับเจ้าคุณปัจจนึกฯ และเจ้าแห้วยืนรวมกลุ่มกันตรงหน้าบริเวณกรงเสือดาวขนาดใหญ่ตัวหนึ่ง จึงรีบเดินเข้าไปหา ดร.ดิเรก แลเห็นนิกรก็อดหัวเราะไม่ได้

"เบ่งเรียบร้อยแล้วหรือ"

"ฮื่อ ล่อเสียเพลียไปเลย" แล้วนิกรก็มองดูเสือดาวในกรง มันเป็นเสือขนาด ๖ ศอก กิริยาท่าทางดุร้ายมาก เดินวนเวียนไปมาอยู่ในกรงเหล็ก คล้ายกับว่ามันพยายามที่จะหาทางออกมานอกกรงนี้ "อือฮือโว้ย ตัวใหญ่จริงฮิ ยังงี้กินเราได้อย่างสบายเลย"

กิมหงวนฉุดมือนิกรมาห่างจากพรรคพวก แล้วกระซิบบอกเป็นความลับ

"เฮ้ย เราเล่นเปิดกรงเสือกันดีไหม คนในนี้จะได้วิ่งกันอกตั้ง"

นายจอมทะเล้นหยุดยิ้มทันที

"หา ว่าไงนะ เล่นเปิดกรงเสือ"

อาเสี่ยยักคิ้ว

"ฮื่อ"

นายจอมทะเล้นสะดุ้งโหยง

"เล่นก็ได้ แต่ว่าแกเป็นคนเปิดและให้กันไปเสียจากสวนสัตว์นี่เสียก่อน เอายังงี้สนุกกว่า อ้ายเสี่ย เราช่วยกันต้มคุณพ่อ"

กิมหงวนขมวดคิ้วย่น หันไปทางเจ้าคุณปัจจนึกฯ

"ต้มยังไง"

นิกรเอียงหน้ากระซิบกระซาบกับเสี่ยหงวน ต่างคนต่างชอบอกชอบใจยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ไปตามกัน แล้วพากันเดินเข้ามาหาเจ้าคุณปัจจนึกฯ ซึ่งกำลังยืนสนทนาอยู่กับ ดร.ดิเรกและนายพัชราภรณ์ ท่านเจ้าคุณหันมายิ้มกับลูกเขยของท่าน

"เฮ้ย แกลองเบ่งกับเสือให้พ่อดูหน่อยเถอะวะ"

นิกรอมยิ้ม

"เบ่งยังไงครับ"

"เดินเข้าไปเอื้อมมือไปในลูกกรงแล้วตบหัวเสือเล่น ถ้าแกทำได้พ่อให้แก ๕๐๐ บาทเดี๋ยวนี้"

นิกรทำตาโตเท่าไข่ห่าน

"อ๋อ ผมไม่ใช่คุณพ่อนี่ครับผมจะได้ทำได้ ลองผมเป็นคุณพ่อหน่อยซี อย่าว่าแต่เอามือยื่นเข้าไปตบหัวมันเลย ผมจะมุดเข้าไปเล่นปล้ำกับมันในกรงทีเดียว"

ท่านเจ้าคุณขมวดคิ้วย่น แปลกใจในคำพูดของนิกร

"แกหมายความว่ายังไงวะ แกพูดราวกับว่าพ่อน่ะเป็นไคร้สบิตตี้นักปราบเสือที่เก่งที่สุดในโลก"

นิกรพูดหน้าตาเฉย

"คุณพ่อไม่รู้หรือครับว่าเสือหรือสิงห์โตมันกลัวคุณพ่อ ผมรับรองว่าสิงห์โตหรือเสือทุกชนิดไม่กล้าทำอะไรคุณพ่อเลย"

เจ้าคุณปัจจนึกฯ ยิ่งเพิ่มความประหลาดใจขึ้นอีก ขณะนี้เสือดาวกำลังขู่คำรามเบาๆ แยกเขี้ยวขาว ท่านเจ้าคุณแกล้งยกเท้ากระทืบพื้นและร้องตวาดมัน

"เฮ้ยนั่งลง"

มันเป็นการบังเอิญอย่างที่สุด เจ้าเสือดาวทรุดตัวลงนั่งทันที กิมหงวนได้โอกาสก็ขยิบตาใครต่อใครแล้ว พูดเสริมขึ้น

"เอ-ซักอยากเป็นคุณอาบ้างเสียแล้ว"

เจ้าคุณปัจจนึกฯ ทำหน้าชอบกล หันควับมาทางลูกเขยจอมทะเล้นของท่าน

"เอ-แปลกใจจริงโว้ยกร ทำไมเสือมันถึงกลัวพ่อ ยอมทำตามคำสั่งพ่อล่ะหว่า บอกให้นั่งก็นั่ง"

นิกรกลั้นหัวเราะแทบแย่ แล้วพูดขึ้นอย่างเป็นการเป็นงาน

"คุณพ่อน่าจะรู้ดีกว่าผม ไม่น่าจะถามผมเลย ธรรมดาเสือหรือสิงห์โตน่ะมันไม่ทำคนหัวล้านหรอกครับ ประวัติของเสือหรือสิงห์โตปรากฏว่ามันเป็นหนี้คนหัวล้านมากเชียวครับ"

เจ้าคุณปัจจนึกฯ ทำปากจู๋

"เสือกกระเซ้ากำลังแดดร้อนๆ เดี๋ยวถีบเปรี้ยงเข้าให้เลย"

"อ้าว" นิกรอุทาน "ผมพูดจริงๆคุณพ่อกลับหาว่าผมกระเซ้า ไม่เชื่อคุณพ่อลองถามอ้ายพลหรือดิเรกดูสิครับ"

ดร.ดิเรกพูดเสริมขึ้น

"ออไร๋น์ป่าอ้ายกรมันพูดถูกแล้ว ผมจะเล่าความเป็นมาของเรื่องสิงห์โตกับคนหัวล้านให้คุณพ่อฟังก็ได้ สิงห์โตน่ะมันเป็นพี่ชายของเสือ"

คราวนี้ท่านเจ้าคุณชักเลื่อมใส หันมายิ้มกับนายแพทย์หนุ่ม

"เรื่องราวมันเป็นยังไงกันวะ ดิเรก ทำไมคนหัวล้านถึงได้ไปยุ่งเกี่ยวกับเรื่องเสือหรือสิงห์โต"

ดิเรกพยักหน้าหงึกๆ

"ผมจะเล่าให้ฟังเดี๋ยวนี้...ง่า...วันส์ อับปอนอะไทม์ เว็น เบ็ดส์ แอนด์ ฟราวเวอร์ส์ แอนด์ ทรีส์ คู๊ด ท๊อค แดร์วอส เอ ยัง ไลออน..."

เสี่ยหงวนยกเท้าเตะหน้าแข้ง ดร.ดิเรกดังป๊อก

"ลำบากนักก็เล่าเป็นภาษาไทยดีกว่า"

นายแพทย์หนุ่มยิ้มแหยๆ

"แฮ่ะ แฮ่ะ กันเผลอไป นึกว่ากันอยู่เมืองนอก และที่นี่เป็นสวนสัตว์ในลอนดอน เล่าเป็นไทยก็ได้" แล้วเขาก็หันมาทางพ่อตาของเขา "ผมจะเล่าให้ฟัง...ในกาลครั้งหนึ่งเมื่อนกและดอกไม้ต้นไม้ยังพูดได้ ครั้งนั้นมีสิงห์โตหนุ่มตัวหนึ่ง สิงห์โตภาษาฝรั่งว่ายังไงคุณพ่อรู้ไหม"

เจ้าแห้วชูมือขวาขึ้น

"รับประทานผมรู้ครับ"

นายแพทย์หนุ่มเปลี่ยนสายตามาที่เจ้าแห้วทันที

"เออ ฝรั่งเขาว่ายังไง"

เจ้าแห้วยิ้มอย่างภาคภูมิ

"ฝรั่งว่า ซิงโทส์ครับ"

"พ่อมึง" แล้วดิเรกก็หัวเราะก้าก

เจ้าคุณปัจจนึกฯ เอื้อมมือเขี่ยแขนนายแพทย์หนุ่ม

"ไม่ต้องถามหรอกวะว่าฝรั่งเขาว่ายังไง เล่าเป็นภาษาไทยไปเรื่อยๆ ก็แล้วกัน"

ดร.ดิเรกอมยิ้ม

"ผมพูดไทยนานๆ ลิ้นเป็นแข็งเสียด้วย ง่า...ในกาลครั้งนั้นมีซิงโทส์ตัวหนึ่ง" แล้วดิเรกก็หันมายกมือเขกกบาลเจ้าแห้วดังโป๊ก "นี่แน่ะ อ้ายเปรต มึงทำให้กูเขวไปด้วย"

เจ้าแห้วหัวเราะ

"รับประทานเล่าต่อไปเถอะครับ"

ดิเรกนิ่งนึก แล้วเล่านิทานที่เขาคิดขึ้นสดๆ ร้อนๆ ให้พ่อตาเขาฟัง

"มีสิงห์โตหนุ่มตัวหนึ่ง อาศัยอยู่ในป่าบริเวณเทือกเขาหิมาลัย สิงห์โตตัวนี้ดุร้ายมากเพราะได้กินคนบ่อยๆ เลยติดอกติดใจ อยู่มาวันหนึ่งสิงห์โตตัวนั้นเดินไปเหยียบหนามเข้า หนามตำเข้าไปในตีนของมัน ทำให้เป็นหนองและเจ็บปวดขึ้นทุกวันจนกระทั่งสิงห์โตต้องเดินโขยกเขยกหมดอำนาจ ไม่สามารถจะไล่ตะครุบคนหรือสัตว์เอามากินเป็นอาหารได้"

พลหัวเราะหึๆ

"ฮือ สนุกดีโว้ย เล่าต่อไปซิ"

ดร.ดิเรกยิ้มน้อยยิ้มใหญ่

"วันนั้น เจ้าสิงห์โตเดินไม่ไหว มันอดอาหารถึง ๑๐ วัน จึงนอนรอความตายอยู่ที่โคนต้นไม้ใหญ่ต้นหนึ่ง บังเอิญมีนายพรานผู้ใจดีคนหนึ่งผ่านมา" แล้วเขาก็หันมาถามเจ้าแห้ว

"นายพรานภาษาอังกฤษว่ายังไงเอ็งรู้ไหม"

เจ้าแห้วยิ้มหวานจ๋อย

"รู้ครับ นายพราน รับประทานภาษาอังกฤษว่า...ไน้ท์พรานส์"

กิมหงวนหมั่นไส้เต็มทนก็ยกเท้าถีบปั๋งเข้าให้ เจ้าแห้วเซแซ่ดๆ ถลาออกไปไกล ทำให้คณะพรรค ๔ สหายหัวเราะลั่น

"ไน้ท์พรานส์" อาเสี่ยทวนคำแล้วหัวเราะ "เดี๋ยวถีบตายห่าเลยอ้ายนี่"

ดร.ดิเรกเล่าต่อไป

"ไน้ท์พรานส์" แล้วเขาก็สะดุ้ง "นายพรานผู้นั้นอายุมากแล้ว รูปร่างอ้วนเตี้ยท้องพลุ้ย และหัวล้านแดงแจ๋เป็นลูกมะอึกเลย"

"อื้อฮือ" นิกรคราง "ล้านขนาดพ่อตาของเราได้ไหม"

"ออไร๋น์ พอๆ กัน รูปร่างหน้าตาก็คล้ายๆ คุณพ่อ"

พลกล่าวถามขึ้นด้วยเสียงหัวเราะ

"พรานคนนั้นชื่ออะไรวะ"

ดร.ดิเรกตอบโดยไม่ต้องคิด

"โมฮำเม็ด ง่า...พรานโมฮำเม็ดได้ไปพบสิงห์โตหนุ่มตัวนั้นเข้าก็ขยับจะวิ่งหนี แต่สิงห์โตรีบลุกขึ้นร้องตะโกนท่านเอยอย่าหนีเราเลยท่าน เรากำลังจะขอรับความกรุณาจากท่าน"

"สิงห์โตตะหวักตะบวยอะไรกันวะพูดได้"

ดิเรกชักฉิว

"ก็กันบอกแล้วว่า สมัยนั้นนกและต้นไม้ตลอดจนสัตว์เดรัจฉานต่างๆ ยังพูดได้ ขืนขัดคอเดี๋ยวก็จะเตะเข้าให้เท่านั้นเอง

นิกรพยักหน้าหงึกๆ

"เออเล่าต่อไป ไม่รู้นี่หว่า ตาพรานได้ยินสิงห์โตพูดยังงั้นแกว่ายังไงล่ะ"

"พรานเฒ่าก็จดๆจ้องๆเข้ามาใกล้แล้วกล่าวถามว่าเอ็งเป็นสัตว์ที่สันดานเสีย อย่างอื่นถมไปไม่กิน ชอบกินคน เอ็งสาบานก่อนว่า เอ็งจะไม่ทำร้ายข้าหรือกินข้า ข้าจะให้ความช่วยเหลือเอ็งตามสมควร เจ้าสิงห์โตได้ฟังก็สบถสาบานเสียลิ้นไส้ลิ้นพุง ให้รากเลือดลงแดงตาย ให้ตายโหงตายห่า ให้ก้าวไปนี่ธรณีสูบ ให้ตายไปอย่าพบพระพบเจ้าจนกระทั่งพรานเฒ่าพอใจ แกก็ถามว่า เอาละ ข้าเชื่อแล้ว เอ็งจะให้ข้าช่วยอะไรเอ็งก็ว่ามา ทุกสิ่งทุกอย่างข้าช่วยได้ทั้งนั้นนอกจากการเงิน"

พลหัวเราะก้าก

"สิงห์โตสมัยนั้นชอบใช้เงินเหมือนกันหรือ"

"ออไร๋น์ ออไร๋น์ สมัยนั้นสัตว์มีความรู้สึกและความเป็นอยู่เช่นเดียวกับมนุษย์ ต่อมาในสมัยกลาง มนุษย์มีจิตใจเจริญกว่าสัตว์ พวกสัตว์ก็กลายเป็นใบ้ไป มนุษย์ก็กลายเป็นสัตว์มนุษย์ คือสัตว์ที่ประเสริฐกว่าสัตว์เดรัจฉาน แต่อย่างไรก็ตาม เดี๋ยวนี้ศีลธรรมของพวกมนุษย์เสื่อมทรามลงทุกวันและศีลธรรมของพวกสัตว์เดรัจฉานค่อยๆ ดีขึ้นในไม่ช้าสัตว์ก็จะกลายเป็นมนุษย์และมนุษย์ก็จะกลายเป็นสัตว์ ซึ่งมนุษย์กำลังกลายสภาพเป็นสัตว์ไปบ้างแล้ว ดังแกจะเห็นได้จากงานลอยกระทงวันเพ็ญเดือน ๑๒ ฝูงมนุษย์ที่เป็นสัตว์ได้ใช้กำลังกายจับและทึ้งของสงวนผู้หญิงบนสะพานพุทธ บางทีก็ฉีกเสื้อกระโปรงผู้หญิง หรือล้วงมือเข้าไปในรถเก๋ง ทั้งจับทั้งล้วงสุภาพสตรีในรถนั้น"

เจ้าคุณปัจจนึกฯ ยิ้มแป้น

"อือ จริงของแกดิเรก แกพูดถูก เมื่อศีลธรรมหมดไปคนก็ต้องกลายเป็นสัตว์ป่าแน่นอน เล่าต่อไปเถอะ"

ดิเรกว่า "เจ้าสิงห์โตคลานเข้ามากราบนายพรานและกล่าวว่า "ลุงจ๋า คุณลุงหัวล้านคงจะใจดีมีเมตตาต่อข้า ข้าถูกหนามตำ หนามมันฝังอยู่ในเท้าหน้าข้างซ้ายของข้าทำให้ข้าต้องทนทุกข์ทรมานแสนสาหัส ลุงช่วยข้าบ่งหนามให้ข้าหน่อยซี ข้าจะไม่ลืมบุญคุณของลุงเลย" พรานเฒ่าได้ฟังก็สงสารยิ่งนักตะแกเดินเข้ามาทรุดตัวนั่งข้างสิงห์โต ล้วงกระเป๋าย่ามหยิบเข็มออกมาบ่งหนามให้ หนามอันนั้นเป็นหนามหวายป่า ใหญ่และยาวมาก เมื่อบ่งหนามออกแล้ว

พรานเฒ่าผู้ใจดี ก็ช่วยบีบหนองคัดเลือดให้ ใช้ผ้าเช็ดทำความสะอาด ใส่ยาเหลืองให้เรียบร้อย และให้สิงห์โตกินซันฟาไดอาซิน ๒ เม็ดเพื่อฆ่าเชื้อหนอง แกบอกเจ้าสิงห์โตว่า ถ้าเอ็งรับรองว่าเอ็งจะไม่ทำร้ายมนุษย์ละก้อ ข้าจะพาเข้าไปในเมือง เพื่อให้หมอเขาตกแต่งบาดแผลและฉีดเพนนิซิลินให้จะได้ปลอดภัย เจ้าสิงห์โตปลาบปลื้มใจในไมตรีจิตของพรานเฒ่าอย่างล้นเหลือ มันก้มลงกราบปะหลกๆ แล้วบอกว่า "ข้าแต่คุณลุงผู้เต็มไปด้วยพรหมวิหาร ๔ ข้าเป็นสิงห์โตข้าก็ต้องอยู่ป่า ข้าไม่อาจจะกำแหงเข้าไปในเมืองได้ ถึงคุณลุงรักษาข้าอย่างเฮงซวยเช่นนี้ ข้าก็คิดว่าข้าปลอดภัยแล้ว ข้าจะไม่ลืมพระคุณของคุณลุงเลย" ต่อจากนั้นสิงห์โตกับนายพรานก็แยกทางกันไป จนกระทั่งเวลาผ่านพ้นไปหลายเดือน วันหนึ่งพระเจ้าแผ่นดินคือมหาราชอุสมานตำปีชา..."

"เฮ้ยๆๆ" เสี่ยหงวนขัดขึ้น "ผิดชื่อเสียแล้วละโว้ย อุสมาน ตำปีชา หรืออุสมาน ศรแดง น่ะเป็นนักมวยไม่ใช่มหาราชา"

ดร.ดิเรกนิ่งนึก

"เออ จริง มหาราชาองค์นั้นทรงพระนามว่า วารุกันทราวดีศรีนครา พระองค์ทรงเสด็จล่าสิงห์โตกับข้าราชบริพาร ซึ่งตะละคนล้วนแต่เป็นพรานหญ่ายและล้วนแต่เป็นคนก่าว วันนั้น พระองค์ทรงจับสิงห์โตได้ ๓ ตัว ซึ่งรวมทั้งเจ้าสิงห์หนุ่มตัวนั้นด้วย นำไปขังไว้ในเมืองของพระองค์ ต่อมาไม่ช้าเกิดรัฐประหารขึ้น"

"ว้า" นิกรคราง "สมัยนั้นมีรัฐประหารด้วยหรือ"

"ออไร่น์ มีมานานแล้ว คณะรัฐประหารได้วางแผนการที่จะยึดอำนาจจากพระองค์ท่าน แต่สายลับผู้หญิงของท่านมหาราชารู้ข่าวเข้า อัศวินนีผู้นั้นรีบกราบทูลให้ทรงทราบ"

"เอ้อเฮ้อ" เจ้าแห้วร้องลั่น "รับประทานเรื่องนี้สนุกจังครับ รับประทานอัศวินนีน่ะเป็นยังไงครับ"

ดร.ดิเรกขมวดคิ้วย่น

"อ้ายเซ่อ อัศวินเอ็งรู้จักไหมล่ะ"

"รู้จักครับ นายตำรวจที่ได้แหวนใช่ไหมครับ"

"เออ นั่นแหละ อัศวินหมายถึงผู้ชาย อัศวินนีคือผู้หญิง"

เจ้าแห้วอมยิ้ม

"รับประทานเข้าใจแล้วครับ ถ้าเป็นผู้หญิงเปลี่ยนเป็นสระอี"

"ออไร่น์ เป็นต้นว่าภิกษุหมายถึงผู้ชายที่บวชเป็นพระ แต่ถ้าเป็นผู้หญิงต้องเรียกว่าภิกษุณี"

นิกรพูดเสริมขึ้น

"ยักษาเปลี่ยนเป็นยักษี กุมาราเปลี่ยนเป็นกุมารี"

อาเสี่ยพูดต่อ

"แมลงวันเปลี่ยนเป็นแมลงหวี่ หัวปลาเปลี่ยนเป็นหัวปลี อ้ายแห้วเปลี่ยนเป็นอ้าย..."

"พอครับ" เจ้าแห้วร้องลั่น "รับประทานอย่าเปลี่ยนเลยครับ ผมชื่อแห้วเพราะดีแล้ว ขืนเปลี่ยนอย่างอาเสี่ยว่าประเดี๋ยวใครเรียกเพี้ยนไปหน่อยเดียวผมจะแย่"

เจ้าคุณปัจจนึกฯ เอ็ดตะโร

"นอกเรื่องแล้วโว้ย อ้ายพวกนี้คอยชักใบให้เรือเสีย นิทานยังไม่จบ เล่าต่อไป ดิเรก กำลังสนุกทีเดียวเกิดรัฐประหารขึ้นแล้วยังไง"

นายแพทย์หนุ่มนิ่งคิด

"เมื่อท่านมหาราชาทรงสดับข่าวปฏิวัติจากอัศวินนีของพระองค์ท่าน พระองค์ก็ดำเนินการปราบปรามจับกุมพวกกบฏทันที บรรดารถถังทั้งหลายทั้งถังใหญ่และถังเล็กต่างได้รับคำสั่งให้ยึดจุดยุทธศาสตร์ต่างๆ"

พลเอื้อมมือเขี่ยแขนดิเรก

"มากไป หมอ สมัยนั้นมีรถถังด้วยหรือ"

"บ๊ะแล้ว ขัดคออีกแล้ว ทำไมจะไม่มีวะ รถศึกยังไงเล่า เอาถังตั้งเข้าบนรถก็เรียกว่ารถถัง"

นายพัชราภรณ์อดหัวเราะไม่ได้

"เออ ต่อไป"

"หัวหน้ากบฏคนสำคัญได้หลบหนีออกจากบ้านไปได้ก่อนที่กองทหารของท่านมหาราชาจะยกไปล้อมจับเขา อับดุลกาเซ็มหนีเข้าป่าพร้อมด้วยม้าคู่ยากของเขา กองทหารได้รับคำสั่งให้ติดตาม อับดุลกาเซ็มไปขออาศัยพักนอนอยู่ที่บ้านพรานเฒ่าที่เคยช่วยสิงห์โต นายพรานไม่รู้เรื่องอะไรก็ให้การรับรองเป็นอย่างดี พอรุ่งสว่างคืนวันนั้นเอง ทหารหลวงก็เข้าล้อมจับหัวหน้ากบฏและนายพรานได้ นำตัวคนทั้งสองส่งเข้ามาถวายมหาราชา" พูดจบ ดร.ดิเรกก็ล้วงกระเป๋าหยิบถุงยาเส้นออกมาอัดใส่กล้องจุดสูบ

เจ้าแห้วถอนหายใจฮืดฮัด

"รับประทานเล่าต่อไปเถอะครับ กำลังมันทีเดียว"

ดิเรกหันมาตวาดแว๊ด

"ประเดี๋ยวซีโว้ย ให้ข้าสูบยาบ้างซี"

"โธ่ รับประทานเล่าจบแล้วค่อยสูบก็ได้นี่ครับ"

นายแพทย์หนุ่มไม่ฟังเสียง จุดกล้องสูบอย่างสบายใจ

"ท่านมหาราชา ให้คณะตุลาการพิจารณาปรึกษาโทษอับดุลกาเซ็มและนายพรานเฒ่า ที่ให้ความช่วยเหลือหัวหน้ากบฏ คณะลูกขุนได้พิพากษาให้ประหารชีวิตหัวหน้ากบฏกับนายพรานเฒ่า ด้วยการให้ต่อสู้กับสิงห์โตในสนามต่อสู้หน้าพระราชวัง วันนั้นประชาชนหญิงชายชาวเมืองได้ไปชมการประหารชีวิตแบบพิสดารกันเนืองแน่น อับดุลกาเซ็มถูกปล่อยตัวเข้าไปยืนเด่นในสนามโดยปราศจากอาวุธอะไรเลย เมื่อได้เวลาเจ้าหน้าที่ก็ปล่อยสิงห์โตตัวหนึ่งออกมา สิงห์โตปราดเข้าฟัดหัวหน้ากบฏทันที พับเดียวตายเลย"

กิมหงวนลืมตาโพลง

"สิงห์โตตาย"

ดิเรกทำคอย่น

"อับดุลกาเซ็มตายโว้ย ไม่ใช่สิงห์โต มนุษย์คนไหนบ้างวะที่สามารถจะสู้สิงห์โตด้วยมือเปล่าๆ ได้"

กิมหงวนพยักหน้า

"เออ แล้วยังไง ตาพรานเฒ่าหัวล้าน..."

"ตาพรานเฒ่าก็ถูกลงโทษในแบบเดียวกัน แต่บังเอิญสิงห์โตตัวนั้นเป็นตัวเดียวกับที่ตาพรานเคยช่วยไว้ เมื่อมันถูกปล่อยออกจากกรง ท่ามกลางเสียงไชโยโห่ร้องของประชาชน สิงห์หนุ่มที่กำลังกระหายหิวก็วิ่งเข้าใส่นายพรานเฒ่า นายพรานหมดท่าก็เลยทรุดตัวลงนั่งยกมือไหว้สิงห์โตวิงวอนขอชีวิตน่าสงสาร อ้ายสิงห์เอ๋ย มึงอย่ากินกูเลยวะ เนื้อหนังกูเหี่ยวย่นหมดแล้ว เครื่องในกูก็เหนียวจนเกินไป"

เจ้าคุณปัจจนึกฯ หัวเราะ

"สิงห์โตคงจำได้"

"ครับ มันจำได้ แทนที่มันจะกินกลับคลานเข้ามากราบนายพรานเฒ่า ตาเฒ่าดีใจก็เลยกอดเจ้าสิงห์โตตัวนั้นง่า-เอาไว้เล่าต่อพรุ่งนี้เถอะวะ"

เจ้าแห้วถอนหายใจเฮือกใหญ่

"รับประทานเล่าต่อเดี๋ยวนี้เถอะนะครับ แหมรับประทานมีคติเหลือเกิน สัตว์เดรัจฉานแท้ๆ มันยังรู้จักกตัญญูรู้คุณผู้ที่เคยให้ความอุปการะช่วยเหลือมันมา"

"ออไร๋น์ มันกตัญญูดีมาก ท่านมหาราชากับประชาชนคนดูนับหมื่นแปลกใจไปตามกัน แล้วราษฎรทั้งหลายก็เห็นไปว่า พรานเฒ่ามีบุญญาธิการมากมายถึงกับสิงห์โตยอมซูฮก พวกราษฎรก็โห่ร้องก้องกังวาน เริ่มเลื่อมใสเคารพนับถือพรานผู้นั้น หลายคนเชื่อว่าเป็นคนดีมาเกิดเพื่อปราบยุคเข็ญของแผ่นดินซึ่งมีการปฏิวัติกันแทบทุกเดือน ท่านมหาราชาเห็นว่าสิงห์โตไม่ยอมทำร้ายพรานเฒ่าก็รับสั่งให้เพชฌฆาตประหารนายพรานผู้นั้นเสีย นายพรานเลยประกาศให้ทราบความเหี้ยมโหดของท่านมหาราชา และประกาศแต่งตั้งตัวเองเป็นหัวหน้ากบฏ ประชาชนแห่งประเทศนั้นซึ่งทุกคนแก่กบฏหรือปฏิวัติอยู่แล้วก็เฮโลกันเข้ามาจับกุมท่านมหาราชาเอาไปประหารชีวิตเสีย สถาปนานายพรานขึ้นเป็นกษัตริย์ต่อไป ทรงพระนามว่ามหาราชาสัมปุรนาธิบดีรูบานปานเดอวตาลรามซิงก์สกุนาวดีศรีสุโภชตั้งแต่นั้นมาบ้านเมืองก็ร่มเย็นเป็นสุข มีกบฏปลีกย่อยเล็กๆ น้อยๆ แต่ท่านมหาราชาปราบปรามได้ทุกครั้ง พระองค์

รับสั่งห้ามขาดไม่ให้ผู้หนึ่งผู้ใดทำร้ายหรือฆ่าสิงห์โตตลอดจนเสือต่างๆ ทุกชนิด เมื่อพระกรุณาธิคุณของพระองค์ท่านแพร่ไปในป่า บรรดาสัตว์เดรัจฉานทั้งหลายต่างก็แซ่ซ้องถวายพร พวกสิงห์โตและเสือได้บริจาคเงินกันคนละเล็กละน้อย สร้างพระบรมรูปของท่านมหาราชาชื่อยาวเฟื้อยขึ้นที่เชิงเขาแห่งหนึ่ง ถึงปีก็มีการชุมนุมสิงสาราสัตว์นำพวงหรีดหรือดอกไม้ ธูป เทียนไปถวายบังคม ตั้งแต่นั้นมาสิงห์โตและเสือทั้งหลายก็ปฏิญาณกันไว้ว่า คนหัวล้านเป็นที่ได้รับการละเว้นไม่ควรกินหรือทำร้าย ทั้งนี้เพื่อรำลึกถึงพระมหากรุณาธิคุณของมหาราชาองค์นั้น จบเรื่องสิงห์โตกับนายพรานกบาลเหน่งเพียงเท่านี้"

เด็กเล็กๆ ไม่ต่ำกว่า ๒๐ คน ซึ่งยืนห้อมล้อมคณะพรรค ๔ สหาย ฟังนิทานของนายแพทย์หนุ่มต่างพากันแยกย้ายกระจายกลุ่มกันออกไป แล้วก็ชมเชยความสนุกสนานของนิทานเรื่องนี้

เจ้าคุณปัจจนึกฯ ถอนหายใจเฮือกใหญ่

"ที่แกเล่านี่น่ะ แกไม่ได้แต่งขึ้นเองนะ"

"แล้วกัน เห็นผมเป็นนักประพันธ์ไปได้ เรื่องนี้เป็นนิยายปรำปราของอินเดียครับ"

นิกรพูดเสริมขึ้น

"เรื่องจริงนะครับ ผมเคยอ่านมาหลายต่อหลายครั้งไม่เบื่อเลย ม่ายผมจะรู้หรือครับว่าคนหัวล้านมีอิทธิพลเหนือสิงห์โตและเสือ"

กิมหงวนสนับสนุนทันที

"จริงโว้ย กันเคยไปเที่ยวลพบุรีนานมาแล้ว แลเห็นตาแก่หัวล้านเหมือนลูกมะอึกคนหนึ่งเข้าไปนอนกับสิงห์โตอยู่ในกรงอย่างสบายใจ"

พลว่า "คุณอาอยากรู้เท็จจริงลองดูซีครับ เดินเข้าไปใกล้ๆ กรง ล้วงมือเข้าไปตบหัวมัน"

ท่านเจ้าคุณยิ้มแห้งๆ

"แล้วเผื่อมันตะปบอาเข้าล่ะ"

นายจอมทะเล้นยกมือจับแขนพ่อตาของเขา

"อย่าขี้ขลาดหน่อยเลยครับ เชื่อผมเถอะเป็นเจริญแน่ๆ ดูซีครับเสือดาวตัวนี้มันหมอบกระดิกหางนิ่งเฉย สายตาที่มันมองคุณพ่อเต็มไปด้วยความเคารพนบนอบ คุณพ่อลองบอกให้มันลุกขึ้นซิครับ มันจะลุกขึ้นทันที"

เจ้าคุณปัจจนึกฯ เชื่อสนิทว่าสิงห์โตหรือเสือเกรงกลัวคนหัวล้าน ท่านมองดูเจ้าเสือดาวและพูดขึ้นดังๆ

"เฮ้ย ลุกขึ้น"

บังเอิญเจ้าเสือหนุ่มถูกมดตะนอยต่อยที่หางพอดี มันจึงลุกขึ้นแยกเขี้ยวคำรามในลำคอเดินวนเวียนไปมารอบๆ กรง

กิมหงวนยิ้มให้เจ้าคุณปัจจนึกฯ

"คุณอานี่แน่มาก เสือยอมทำตามคำสั่ง"

นิกรแกล้งพูดกับเสี่ยหงวน

"เชื่อเถอะวะ คนหัวล้านทุกคนเสือหรือสิงห์โตกลัวลานเลย ความจริงมันไม่กลัวเท่าไรหรอก แต่มันเคารพและกตัญญู"

ท่านเจ้าคุณยิ้มแห้งๆ ค่อยๆ เดินเข้ามายืนใกล้กรงเสือ ยื่นมือขวามาที่ซี่ลูกกรง แล้วกระเดาะปากดีดมือ

"เฮ้-สบายดีหรือวะมึงน่ะ"

เสือยืนนิ่งเฉย เจ้าคุณปัจจนึกฯ ชะล่าใจเขยิบเข้ามาอีก คราวนี้เจ้าเสือดาวก็กระโจนพรวดเข้ามาพร้อมกับร้องคำรามอย่างดุเดือดน่ากลัว

"โฮ่ก โครม...อ๋อย"

เจ้าคุณปัจจนึกฯ ตกใจหงายหลังผึ่งร้องครางหงิงๆ เพราะเจ็บก้นกบ เจ้าแห้วกรากเข้ามาก้มลงประคองท่านให้ลุกขึ้นด้วยความลำบากยากเย็น เจ้าคุณปัจจนึกฯ สูดปากลั่น มองดูเจ้าเสือหนุ่มอย่างเดือดดาล

"มึง อ้ายเสือทรยศ"

๔ สหายหัวเราะครืน ต่อจากนั้นกิมหงวนก็เดินนำหน้าพาคณะพรรคของเขาเที่ยวชมสัตว์เดรัจฉานต่างๆ สัตว์เหล่านี้อยู่ป่าสุขสบายดีตามประสาของมัน แต่มนุษย์ไปจับมันมาขังไว้ดูกันเล่น ทำให้มันต้องพลัดพรากจากลูกเมีย ๔ สหายเพลินชมลิงค่างบ่างชะนี และมาสิ้นสุดที่บริเวณสระใหญ่แห่งหนึ่ง ซึ่งใจกลางของสระนี้เป็นเกาะน้อยๆ และเป็นที่อยู่ของหมีควายในราว ๑๐ ตัว

"โอ้โฮ นี่หมีอะไรครับคุณหมอ" เจ้าแห้วถามดิเรก

"อย่างนี้เขาเรียกว่าหมีควายรับรองว่าไม่ทำคนหัวล้านอย่างเด็ดขาด"

เจ้าแห้วหัวเราะ

"อ้อ มีประวัติหรือครับ"

"ออไร่น์ ในกาลครั้งหนึ่ง..."

เจ้าคุณปัจจนึกฯ พูดขึ้นทันที

"พอแล้วโว้ยไม่ต้องเล่า หลอกให้กูจับเสือทีแล้ว จะหลอกให้ลงไปจับหมีอีกยังงั้นหรือ อ้ายพวกนี้คบคิดกันต้มข้านี่หว่า"

๔ สหายหัวเราะครืนพากันเดินวนรอบสระเพื่อดูหมีให้ทั่ว ดร.ดิเรกสนใจกับหมีตัวหนึ่งซึ่งน่ารักน่าเอ็นดูมาก ด้านหนึ่งของสระหมีมีสุภาพสตรีสาวสวย ๔ คนกำลังยืนจับกลุ่มโยนอ้อยขวั้นให้หมีอย่างสนุกสนาน พลจุ๊ย์ปากพูดกับนายจอมเบ่งเบาๆ

"เฮ้ย แม่ ๔ คนนั่นไม่เลวนะโว้ย ท่าทางบอกว่าเป็นลูกผู้ดีมีเงิน"

นิกรมองตามสายตานายพัชราภรณ์

"จีบเรอะ"

พลสั่นศีรษะ

"ไม่เอา เดี๋ยวโดนด่า"

"ฮะ ด่ายังไงวะ เราจีบอย่างสุภาพ ไม่ได้ใช้กิริยาวาจาเลวทรามกับหล่อนนี่หว่า ขืนด่าก็อจับโยนลงไปให้หมีมันฟัดซะเท่านั้นเอง" แล้วนิกรก็หันมาทางกิมหงวน "อ้ายเสี่ยไปจีบแม่ ๔ คนนั่นเถอะวะ"

กิมหงวนทำหน้าแหยๆ

"ไม่ไหวโว้ย แม่ชุดสีเขียวท่าทางบอกว่าปากจัดไม่ใช่เล่น ไฝเม็ดเบ้อเริ่มเชียว พ่อแม่ตายไปนานแล้วจะเดือดร้อนเปล่าๆ"

นิกรหันขวับ หันมาทางดิเรก

"หมอ เต๊าะผู้หญิงเล่นเถอะวะ"

"โน ฝรั่งไม่ชอบผู้หญิง สตรีคือศัตรูของชาย"

นายจอมทะเล้นพาตัวเดินเข้าไปหากลุ่มสุภาพสตรีผู้นั้น และเข้ามายืนเกาะขอบบ่อข้างแม่คนงามคนหนึ่ง

"แหม ยังงี้ถ้าเราพบในป่าเห็นจะแย่มันนะครับ" นิกรพูดขึ้นเปรยๆ

หล่อนหันมาค้อนควับ

"ไม่ทราบ"

นิกรกลืนน้ำลายเอื๊อก เลี่ยงมาทางแม่สาวใหญ่ในเสื้อกระโปรงชุดสีอิฐร่างอวบอัดจ้ำม่ำขาวผ่อง

"คุณซื้ออ้อยที่ไหนครับ ผมอยากซื้อให้หมีกินบ้าง"

หล่อนมองดูนายจอมทะเล้นด้วยสายตาที่เย่อหยิ่งไว้ตัว

"ไม่ทราบ"

"ว้า" นิกรคราง "คุณกับผมต่างก็เป็นคนไทย เป็นพี่น้องร่วมชาติกันแท้ๆ ถามนิดเดียวไม่ตอบกลัวจะเสียเกียรติหรือครับ"

"ไม่เสีย แต่ฉันไม่รู้จักคุณ และไม่มีความจำเป็นอะไรจะต้องมาพูดกับคุณ"

นิกรอมยิ้ม

"แปลว่าคุณรังเกียจผม"

"ถูกแล้ว" แม่สีอิฐตอบสะบัดๆ หันมาทางเพื่อนของหล่อน "ไปเถอะเธอ มาเจอเอาคนหมื่นเข้าให้แล้ว บ้าอะไรก็ไม่รู้ ไม่รู้จักมักจี่กับเขาสักนิด สะเออะมาพูดด้วย"

แม่คนมีไฝเปรยขึ้นทันที

"นี่แหละเขาว่าเจ้าชู้ประตูดิน"

นายจอมทะเล้นหัวเราะ

"ครับ ถูกแล้ว ทีแรกผมอยู่ประตูดิน เดี๋ยวนี้ย้ายมาอยู่ประตูใหม่แล้ว"

ทันใดนั้นเอง หญิงสาวร่างสูงโปร่งก็ร้องอุทานขึ้นดังๆ หล่อนปัดกระเป๋าเงินซึ่งเป็นหนังจรเข้ และหล่อน วางไว้ที่ขอบสระหล่นลงไปในสระ ใบหน้าของหล่อนซีดเผือด

"ตายแล้ว ยุพดี ตายจริง ทำยังไงดีล่ะ มีเงินอยู่ตั้งเกือบพัน เอกสารอีกหลายอย่างก็อยู่ในนั้น"

นิกรยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ ร้องเพลงขึ้นเบาๆ

"น็อยจ๊ะทิงน็อย กระเป๋าตกลงไป จะทำอย่างไรดีหนอ น็อยจ๊ะทิงน็อย เอาว่า..."

ยุพดี เจ้าของร่างอวบอัดแต่งชุดสีอิฐมองดูหน้าเพื่อนสาวของหล่อนซึ่งเป็นเจ้าของกระเป๋า

"ก็มีอย่างเธอะ เอาวางไว้บนขอบสระ ทำไมไม่คล้องบ่าไว้เล่า แล้วใครจะลงไปได้ ขืนกระโดดลงไปหมีมัน ก็ถลกหนังหัวเสียเท่านั้น แย่ละเฉิดโฉม"

เฉิดโฉมเจ้าของกระเป๋าหนังจรเข้ทำหน้าเหมือนกับจะร้องไห้ พอสบตากับนิกรหล่อนก็ขอความช่วยเหลือจากเขาในเวลาเดียวกับที่เจ้าคุณปัจจนึกฯ พา ๓ สหายกับเจ้าแห้วเดินเข้ามา

"คุณคะ กรุณาช่วยดิฉันหน่อยเถอะค่ะ กระเป๋าของดิฉัน..."

นิกรอมยิ้ม

"ครับ เห็นแล้ว"

"คุณกรุณาช่วยลงไปเก็บให้ดิฉันหน่อยได้ไหมคะ"

"เสียใจครับ ชีวิตของผมมีค่ากว่ากระเป๋าและเงินในกระเป๋าของคุณมาก"

ยุพดีพูดเสริมขึ้น

"โถ-ช่วยเพื่อนดิฉันหน่อยเถอะค่ะ ดิฉันคิดว่าคนทะลึ่งอย่างคุณหมีมันคงไม่ทำอะไรหรอก ชีคะ คนดี๊ คนดี"

นิกรกลืนน้ำลายติดๆ กันหลายครั้ง หญิงสาวอีกคนหนึ่งพูดเสริมขึ้น

"ยุพดีพูดอะไรก็ไม่รู้ จะขอความช่วยเหลือเขาก็ต้องพูดให้เพราะๆ หน่อยซี เรารู้ว่าเขาเป็นคนทะลึ่งเราก็รู้ไว้แต่ในใจไม่น่าจะพูดออกมาเลย ผู้ชายที่ทะลึ่งน่ะมักจะกล้าหาญเด็ดเดี่ยวประเดี๋ยวแกก็ลงไปเก็บให้เราเองแหละ"

นายจอมทะเล้นสะดุ้งโหยงเหมือนถูกเข็มแทง มองดูหน้าผู้พูดแล้วหัวเราะ

"ไม่สำเร็จครับ เป็นตายอย่างไรผมก็ไม่ยอมลงไปเก็บกระเป๋าให้เพื่อนคุณ ลงไปน่ะลงได้ แต่ว่าหมีมันเตรียมพร้อมที่จะถลกหนังหัวผมดูซีครับ ถ้ามันฟัดผมตายใครจะรับรองชีวิตผม"

เจ้าของกระเป๋าร้องไห้ ยกมือเขย่าแขนเพื่อนหญิงคนหนึ่ง

"มารศรีจ๋า ทำยังไงดีล่ะ เงินฉันไม่เสียดายหรอกแต่เอกสารของคุณแม่ท่านฝากไว้"

มารศรีมองซ้ายมองขวา แล้วก็เดินเข้ามายกมือไหว้ พล ดิเรก กับเสี่ยหงวน

"คุณคะ กรุณาช่วยหน่อยเถอะค่ะ เพื่อนดิฉันทำกระเป๋าเงินตกลงไปในสระหมี"

พลพยักหน้ารับทราบ ชะโงกหน้ามองดูแล้วหันมาทางเจ้าแห้ว

"เฮ้ย กระโดดลงไปเก็บให้คุณแกหน่อยโว้ย อ้ายแห้ว"

"อ้าว" เจ้าแห้วอุทานลั่น "รับประทานนี่คุณเข้าใจว่าผมเป็นผู้พิชิตหมีไปแล้วหรือครับนี่ ปู้โธ่-รับประทานตัวมันใหญ่กว่าผมตั้งเป็นกอง"

พลหัวเราะ หันมาทางเสี่ยหงวน

"แกแสดงหน่อยหงวน"

อาเสี่ยแยกเขี้ยว

"ไม่สำเร็จ กันยังไม่อยากตาย"

"เถอะน่า แกประกันชีวิตไว้แล้วนี่หว่า"

อาเสี่ยลืมตาโพลง

"ประกันแล้วก็จริงแต่ยังไม่อยากตายโว้ย"

เจ้าคุณปัจจนึกฯ พยักหน้ากับลูกเขยจอมทะเล้นของท่าน

"กระทำตนให้เป็นสุภาพบุรุษหน่อยซี อ้ายกร"

นิกรสั่นศีรษะ

"สุภาพบุรุษแก่ลองแสดงเองซีครับ สำหรับผมไม่เอาแน่ ขืนลงไปก็เสร็จ"

เจ้าของกระเป๋ายกฝ่ามือปิดหน้าร้องไห้กระซิก เอกสารของหล่อนที่มีอยู่ในกระเป๋าคือโฉนดที่ดิน และสัญญากู้ที่คุณแม่ของหล่อนให้ใครคนหนึ่งกู้เงินไป กิมหงวนแลเห็นเฉิดโฉมร้องไห้เขาก็สงสาร เดินเข้ามาหยุดยืนข้างๆหล่อน

"กระเป๋าของคุณหรือครับ"

หล่อนสะอื้น เงยหน้าขึ้นมองดูเสี่ยหงวน

"ค่ะ ของดิฉันเอง" แล้วหล่อนก็กราบลงบนบ่าเขา "คุณขา กรุณาช่วยลงไปเก็บกระเป๋าให้ดิฉันหน่อย เถอะค่ะ ในกระเป๋ามีเอกสารสำคัญมาก"

อาเสี่ยพยักหน้า

"ไม่ต้องร้องไห้เช็ดขี้มูกเสียคุณ ยืดออกมาแล้ว ผมจะเสี่ยงชีวิตสละชีพบูชาชาติ ลงไปเก็บกระเป๋าให้คุณเดี๋ยวนี้"

"อ้ายหงวน" นิกรร้องลั่น "อย่าบ้านะแก ขืนโดดลงไปตายไม่รู้นา"

เสี่ยหงวนยิ้มเจื่อนๆ

"โธ่-กันสงสารคุณคนนี้แกโว้ย"

"อย่าไปสงสาร ถ้าหากว่าหล่อนไม่ได้ทำกระเป๋าตกลงไปแล้ว หล่อนจะไม่แยแสกับพวกเราเลย ธุระไม่ใช่โว้ย ยืนเฉยๆ เถอะ ประเดี๋ยวหล่อนกลับไปแล้วกันจะลงไปเอากระเป๋าขึ้นมาเอง อย่างน้อยคงได้เงินหลายร้อยบาท"

ยุพดีค้อนนิกรและทำปากหมุบหมิบ เจ้าของกระเป๋ายกมือไหว้นิกรโดยยอมศิโรราบ

"คุณขา กรุณาเถอะค่ะ นึกว่าสงสารดิฉันเถอะนะคะ"

นายจอมทะเล้นยิ้มอายๆ แกว่งแขนไปมาแล้วพูดขึ้นเปรยๆ

"ว้า-อ้ายเรามันก็ใจอ่อนซะด้วยซี"

เฉิดโฉมยิ้มทั้งน้ำตา ยกมือไหว้เขาอีก

"ดิฉันกราบเท้าคุณละค่ะ คุณเท่านั้นที่จะกรุณาช่วยดิฉันได้ ดิฉันไหว้อีกครั้ง"

นิกรตวาดแว๊ด

"พอแล้ว เอาละ ผมยอมตายห่าเพื่อคุณ ถ้ายังไงช่วยเอาศพผมไปโรงพยาบาลก็แล้วกัน" พูดจบนายจอมทะเล้นก็ปีนขึ้นไปนั่งบนขอบสระทำท่าจะกระโดดลงไป

เจ้าคุณปัจจนึกฯ ปราดเข้ามาคว้าแขนนิกรไว้

"เดี๋ยวๆๆๆ อย่าเพิ่งโดด ให้อ้ายแห้วไปซื้ออ้อยมาก่อน พวกเราช่วยกันไปล่อหมีทางโน้น แล้วแกค่อยโดดลงไป"

นิกรเห็นพ้อง

"จริงครับ เฮ้ย-อ้ายแห้ว ไปซื้ออ้อยขวั้นมาให้สัก ๒ บาทเถอะ"

"ครับ รับประทานสตางค์ล่ะครับ"

"ฮื้อโว้ย เงิน ๒ บาทออกไปก่อนซี อ้ายหอก"

"ปู้โธ่ รับประทานมีเมื่อไหร่ล่ะครับ"

เสี่ยหงวนล้วงกระเป๋ากางเกง หยิบธนบัตรย่อยปึกหนึ่งออกมาส่งให้เจ้าแห้วแล้วพูดขึ้นอย่างร้อนรน

"ไปๆ รีบไปซื้อมา พวกเราไปอยู่ทางโน้นเถอะ ปล่อยให้อ้ายกรอยู่ทางนี้คนเดียวก็แล้วกัน ระวังตัวให้ดีนะอ้ายกร เล่นกับหมีลำบากหน่อย โดดลงไปอย่าให้หมีเห็นแกได้"

นิกรพยักหน้ารับคำ เจ้าแห้วรีบวิ่งเหยาะๆ ไปซื้ออ้อย ๓ สหายกับเจ้าคุณปัจจนึกฯ พากันเดินอ้อมไปทางด้านตรงข้ามกับนิกร เมื่อเจ้าแห้วเอาอ้อยขวั้นมาส่งให้ ต่างก็ช่วยกันโดยอ้อยลงไปให้หมี

เจ้าคุณปัจจนึกฯ ดีดมือแป๊ะๆ

"โมะๆๆๆๆ หมีโว้ย โมะๆๆๆ"

อาเสี่ยกลืนน้ำลายเอื้อก หันมามองดูหน้าเจ้าคุณปัจจนึกฯ

"โมะๆ นั่นเขาเรียกหมาครับคุณอา"

ท่านเจ้าคุณยิ้มแห้งๆ

"แล้วหมีล่ะเรียกว่ายังไง"

"หมีก็ต้องเรียกกู๊กๆ ซิครับ"

เจ้าคุณปัจจนึกฯ พยักหน้า โยนอ้อยข้อหนึ่งลงไปในสระ

"กู๊กๆๆๆๆ"

บรรดาหมีทั้งหลายทั้งตัวเล็กตัวใหญ่พากันมาทางด้านเจ้าคุณปัจจนึกฯ กับสามสหายเพื่อจะกินอ้อย บางตัวเดินออกมาจากในถ้ำ พลร้องตะโกนบอกนายจอมทะเล้น

"โดดโว้ย โดดลงไปได้"

นิกรผิวปากเบาๆ ปลอบใจตนเอง แล้วร้องตะโกนบอก

"อ้ายหงวนมาทางนี้ซีโว้ย ตอนขึ้นจากบ่อแกจะได้ช่วยฉุดมือกัน"

เจ้าคุณปัจจนึกฯ ไล่กิมหงวนให้มาคอยช่วยเหลือนิกร ประชาชนในสวนสัตว์ต่างหลั่งไหลกันมาดูนิกรผู้กล้าหาญ นายจอมทะเล้นหลับตาประนมมือว่าคาถา แล้วก็ตัดสินใจกระโจนลงไปในบ่อหมีท่ามกลางความตื่นเต้นของคนดู

น้ำในสระแห้งเพราะเป็นเวลาที่น้ำกำลังงวดลง แต่นิกรต้องลงไปยืนแช่โคลนท่วมรองเท้า เขาหันมามองดูหมีด้วยความประหวั่นพรั่นใจ พรรคพวกของเขากำลังช่วยกันหลอกหมีให้เพลิดเพลินกับอ้อยขวั้น

นิกรเอื้อมมือคว้ากระเป๋าหนังจรเข้โยนขึ้นมาข้างบน ยุพดีรับไว้ได้รีบส่งให้เพื่อนสาวของหล่อน ๔ สาว ต่างกลายเป็นมิตรที่ดีของนิกรแล้ว ทุกคนมองดูเขาด้วยความห่วงใย

"เร็ว-ขึ้นมาซีคะ"

นิกรทำหน้าเหมือนกับจะร้องไห้

"ขึ้นยังไงล่ะครับ อ๋อย-หมีมาแล้ว ตายห่าแน่กู"

เจ้าหมีใหญ่ตัวหนึ่งแลเห็นนิกรเข้าก็เดินเข้ามาหาทันที ครั้นแล้วฝูงหมีทั้งหมดก็ติดตามมาด้วย เสียงคนดูร้องเอะอะด้วยความหวาดเสียวเกรงว่านิกรจะถูกหมีกัดตาย นายจอมทะเล้นรีบปีนขึ้นมาบนเกาะ วิ่งหนีหมีด้วยความหวาดกลัว พวกหมีแยกย้ายกันสกัดกั้น ใครคนหนึ่งร้องตะโกนโหวกๆ บอกนิกร

"คุณครับ อย่ายืนครับ คลานสี่ตีนให้เหมือนหมีซีครับ มันจะได้นึกว่าพวกเดียวกัน ผมจะรีบไปบอกคนเฝ้าสวนสัตว์เดี๋ยวนี้"

นิกรรีบทรุดตัวลงนั่งคลาน ๔ ตีนทันที และทำหน้าให้เหมือนหมี แต่จะเหมือนสักแค่ไหนไม่มีใครสนใจ เจ้าหมีตัวหนึ่งแยกเขี้ยวเดินสองขารี่เข้ามา นิกรใช้มือตะกุยดินและขู่คำราม

"ฮี่อ แฮ่"

เจ้าหมีกระโดดพรวดเข้าใส่ นิกรร้องสุดเสียง เขาถูกหมีตบเฉียดหน้าไปอย่างหวุดหวิด สุภาพสตรีทั้ง ๔ คนต่างร้องวี้ดว้าย นายจอมทะเล้นผลุดลุกขึ้นวิ่งตื๋อขึ้นไปยืนบนยอดเขากลางเกาะซึ่งทำคล้ายกับภูเขาน้ำแข็งทางขั้วโลกเหนือ เจ้าหมีใหญ่ติดตามขึ้นมา

ใครคนหนึ่งซึ่งเคยอยู่ป่าร้องตะโกนบอก

"ยืนเฉยๆ ครับ ยืนนิ่งๆ อย่ากระดุกกระดิก มันจะได้นึกว่าคุณเป็นท่อนไม้ ยืนเฉยๆ ครับ"

นายจอมทะเล้นอกสั่นขวัญบิน หมีใหญ่ปีนขึ้นมาเกือบถึงตัวแล้ว นิกรย่อขาลงต่ำยกมือขึ้นในท่ารำและ นิ่งเฉยไม่กระดุกกระดิก เจ้าหมีปราดเข้ามาดมแข้งดมขานิกรแล้วทำจมูกฟุดฟิด หมีอีก ๓ ตัวตามขึ้นมาด้วย หมีตัวหนึ่งเอื้อมมือจับเอวนิกร นายจอมทะเล้นหัวเราะหึๆ เพราะจั๊กกระจี้ แต่ไม่กล้าหัวเราะดัง

อ้อยและกล้วยถูกโยนลงมาเต็มสระ พวกหมีที่มีนิสัยตะกละตะกรามต่างสนใจกับอาหาร แต่หมีที่มีนิสัยดุร้ายสนใจที่จะถลกหนังหัวนิกร ความอลเวงและความตื่นเต้นหวาดเสียวเกิดขึ้นทั่วสระใหญ่

จนกระทั่งพนักงานดูแลสวนสัตว์แบกบันไดวิ่งตรงเข้ามา นิกรเผ่นพรวดลงมาจากยอดภูเขาน้ำแข็ง หมีหลายตัวไล่กวดนิกรและขู่คำรามเสียงลั่นไปหมด พอดีพนักงานเฝ้าสวนสัตว์ทอดบันไดไม้ไผ่ลงมาให้ นายจอมทะเล้นรีบปีนหนีขึ้นมาขอบสระทันที ใครต่อใครโห่ร้องกันเกรียวกราวเมื่อเจ้าหมีตัวนั้นไล่ตะครุบนิกรอย่างหวุดหวิด

พอขึ้นมาพ้นสระนายจอมทะเล้นก็ชวนเซล้มลงสิ้นสติสมปะดี คราวนี้ประชาชนก็เฮโลกันเข้ามาห้อมล้อม ดร.ดิเรก รีบทรุดตัวลงนั่งช่วยเหลือปฐมพยาบาลนิกร สักครู่หนึ่งจอมเบ่งก็ลืมตาขึ้นมองดูโลก

"หมอ...นี่กันยังไม่ตายหรือนี่" นิกรถามแผ่วเบา

ดร.ดิเรกยิ้มออกมาได้ ประคองนิกรให้ลุกขึ้น เฉิดโฉมเจ้าของกระเป๋าปราดเข้ามายกมือไหว้นายจอมทะเล้น

"ดิฉันกราบขอบพระคุณค่ะ โอย-ใจคอหายหมดนึกว่าหมีมันเล่นงานคุณเสียแล้ว เป็นอย่างไรบ้างคะ"

นิกรยิ้มแห้งๆ

"ไม่เป็นไรครับ"

หล่อนยิ้มอ่อนหวาน

"คุณคงตกใจมาก กลับบ้านเถอะค่ะ บ้านคุณอยู่ไหนดิฉันจะเอารถไปส่ง โถ-มอมแมมยังกะลูกหมาตกน้ำ อนุญาตให้ดิฉันไปส่งคุณนะคะ"

นิกรกลืนน้ำลายเอื๊อก

"ลำบากนักก็ไม่ต้องไปส่งหรอกครับ ผมย่ำต๊อกไปเองดีกว่า ผมได้ทำหน้าที่สุภาพบุรุษไม่ได้หวังการตอบแทนใดๆ ไปโว้ยพวกเรา อย่ายืนอยู่ที่นี่เลยขายหน้าเขา แหม-นึกว่าม่องเท่งเสียแล้ว"

คณะพรรค ๔ สหายรีบพากันเดินไปจากที่นั้นทันที สุภาพสตรีสาวทั้ง ๔ คนต่างมองดูนายจอมทะเล้นด้วยความพอใจ ทุกคนหายเกลียดเขาแล้ว

การเที่ยว "เบ่ง" ในวันอาทิตย์ได้สิ้นสุดลงเพียงเท่านี้